

DANSK
JERNBANE-FORBUND^s
SANGBOG

1918

NYBORG
C. SCHÖNEMANN'S BOGTRYKKERI
1918

DANSK
JERNBANE-FORBUND^S
SANGBOG

1918

NYBORG
C. SCHÖNEMANN'S BOGTRYKKERI
1918

Julesalmer.

1.

Glade Jul, dejlige Jul!
Engle dale ned i Skjul;
hid de flyve med Paradisgrønt,
hvor de se, hvad for Gud er kønt,
lønlig iblandt os de gaa.

Julefryd, evige Fryd,
hellig Sang med himmelsk Lyd!
det er Englene, Hyrderne saa,
dengang Herren i Krybben laa,
evig er Englenes Sang.

Fred paa Jord, Fryd paa Jord,
Jesus-Barnet blandt os bor!
Engle sjunge om Barnet saa smukt,
han har Himmerigs Dør oplukt,
salig er Englenes Sang.

Salig Fred, himmelsk Fred
toner Julenat her ned;
Engle bringe til store og smaa
Bud om ham, som i Krybben laa;
fryd dig, hver Sjæl, han har frelst!

2.

Det kimer nu til Julefest,
det kimer for den høje Gæst,
som steg til lave Hytter ned
med Nytaarsgaver: Fryd og Fred.

O, kommer med til Davids By,
 hvor Engle sjunge under Sky;
 o, gænger med paa Marken ud,
 hvor Hyrder hører nyt fra Gud!

Og lad os gaa med stille Sind
 som Hyrderne til Barnet ind,
 med Glædestaarer takke Gud
 for Miskundhed og Naadebud! —

O, Jesus, Verden vid og lang
 til Vugge var dig dog for trang,
 for ringe, om med Guld tilredt
 og perlestukken, silkebredt.

Men Verdens Ære, Magt og Guld
 for dig er ikkun Støv og Muld;
 i Krybben lagt, i Klude svøbt
 et himmelsk Liv du har mig købt.

Velan, min Sjæl, saa vær nu glad,
 og hold din Jul i Davids Stad,
 ja, pris din Gud i allen Stund
 med lifflig Sang af Hjertens Grund.

Ja, sjunge hver, som sjunge kan:
 nu tændtes Lys i Skyggers Land,
 og ret som Midnats-Hanen gol
 blev Jakobs Stjerne til en Sol!

Nu kom han, Patriarkers Haab,
 med Flammeord og Himmeldaab;
 og Barnet tyder nu i Vang,
 hvad David dunkelt saa og sang.

Kom, Jesus, vær vor Hyttegæst,
 hold selv i os din Julefest,
 da skal med Davidsharpens Klang
 dig takke højt vor Nytaarssang!

3.

Her komme, Jesus, dine smaa,
 til dig i Bethlehem at gaa;
 oplys enhver i Sjæl og Sind
 at finde Vejen til dig ind!

Vi løbe dig med Sang imod
 og kysse Støvet for din Fod,
 o salig Stund, o klare Nat
 da du blev født, vor Sjæleskat!

Velkommen fra din Himmelsal
 til denne Verdens Jammerdal,
 hvor man dig intet andet bød
 end Stald og Krybbe, Kors og Død.

Men, Jesus, ak, hvor gaar det til,
 at dog saa faa betænke vil
 din inderlige Kærlighed,
 som drog dig til os arme ned!

O, drag os smaa dog til dig hen,
 vor søde, fromme Sjæleven,
 at hver af os saa inderlig
 i Troen maa omfavne dig!

Lad Verden ej med al sin Magt
 os rokke fra vor Daabes Pagt,
 men giv, at al vor Længsel maa
 til dig, til dig alene staa!

Saa skal det ske, at vi engang
 blandt alle Helgens Frydesang
 i Himlens søde Paradis
 skal prise dig paa Englevis.

Her staa vi nu i Flok og Rad
 om dig, vort skønne Hjerterblad;
 ak hjælp, at vi og alle maa
 i Himlen for din Trone staa!

4.

Julen har bragt velsignet Bud,
 nu glædes gamle og unge,
 hvad Englene sang i Verden ud,
 nu alle smaa Børn skal sjunge.
 Grenen fra Livets Træ staaer skønt
 med Lys som Fugle paa Kviste,
 Det Barn, som sig glæder fromt og kønt,
 skal aldrig den Glæde miste.

Glæden er Jordens Gæst i Dag
 med Himmelkongen den lille,
 du fattige Spurv, flyv ned fra Tag
 med Duen til Julegilde!
 dans, lille Barn, paa Moders Skød,
 en dejlig Dag er oprunden,
 i Dag blev vor kære Frelser fød',
 og Paradisvejen funden!

Frelseren selv var Barn som vi,
 i Dag han laa i sin Vugge,
 den Have, Guds Engle flyve i,
 vil Jesus for os oplukke;
 Himmerigs Konge blandt os bor,
 han Juleglæden os bringer,
 han favner hver Barnesjæl paa Jord,
 og lover os Englevinger!

Julesange.

5.

Højt fra Træets grønne Top
 straalere Juleglansen;
 Spillemand, spil lystigt op,
 nu begynder Dansen!
 læg nu smukt din Haand i min,
 ikke rør ved den Rosin!
 først maa Træet vises,
 siden skal det spises.

Se, Bornlil, nu gaar det godt,
 I forstaar at trave,
 iad den lille Sine blot
 faa sin Julegave.
 Løs kun selv det røde Baand,
 hvor du ryster paa din Haand!
 Naar du strammer Garnet,
 kvæler du jo Barnet!

Peter har den Gren saa kær,
 hvorpaa Trommen hænger;
 hver Gang han den kommer nær,
 vil han ikke længer.
 Hvad du ønsker, skal du faa,

naar jeg blot tør stole paa,
 at du ej vil tromme,
 før min Sang er omme.

Anna hun har ingen Ro,
 før hun faar sin Pakke:
 fire Alen Merino
 til en Vinterfrakke.
 Barn! du bli'er mig altfor dyr;
 men da du saa probert syr,
 spare vi det atter,
 ikke sandt, min Datter?

Denne Fane, ny og god,
 giver jeg til Hendrik;
 du er stærk, og du har Mod,
 du skal være Fændrik!
 Hvor han svinger Fanen kækt;
 Børn! I skyld ham Respekt,
 vid, det er en Ære:
 Dannebrog at bære!

O, hvor den er blød og rar,
 sikken dejlig Hue,
 den skal sikre Bedstefa'r
 imod Frost og Snue!
 Lotte hun kan være stolt,
 tænk jer, hun har Garnet holdt:
 det har Hanne ikke,
 hun kan bare strikke!

Børn! Nu er jeg bleven træt,
 og I faar ej mere,
 Moder er i Køkkenet,
 nu skal hun traktere.
 Derfor faar hun denne Pung,
 løft engang, hvor den er tung!
 Julen varer længe,
 koster mange Penge! P. Faber.

6.

:: Nu har vi Jul igen, ::
 Julen den varer til Paaske.
 :: Nej, det er ikke sandt, ::
 Julen den varer til Pinse.
 Tra la la la, Tra la la la.

7.

Mel.: Langt højere Bjerger.

Vi kender et Sted, og vi véd, der er bedst,
et Sted, hvor kun Glæden har hjemme,
hvor vi om den smykkede Gran holder Fest,
og synger med jublende Stemme
om Julen da Engle for Hyrderne sang,
da „Fred over Jorden“ højtidelig klang.

Og Læren om ham, som i Krybben blev lagt,
som kom fra sit himmelske Rige,
til Menneskers Frelse som Offer blev bragt,
som taalte og led uden Lige,
som talte i Døden forsonende Ord,
gik sejrende ud over hele vor Jord.

Aarhundreder svandt, og til Ære for Gud
de prægtigste Kirker man rejste,
og Præster forkyndte hans hellige Bud,
hvor Taarnet mod Himmelen knejste
med Korset, som pegede saa dristig mod Sky,
mens Klokkerne klang over Land, over By.

Men Krigsluren gjalded', og Klokkernes Klang
fra Kirken i Rædsel forstummed',
hvor Bøsserne knalded' og Bomberne sprang
og Kæmpekanonerne brummed',
hvor Krigsfaklen flammed' og Blodstrømme flød,
mens Tusinder sukked' i Savn og i Nød.

Paa kronede Fyrsters og Kejseres Bud
man røved' og dræbte og brændte,
fra Alterets Fod man forhaanede Gud,
og Kirker man plyndred' og skændte,
mens Orgelets Toner og Klokkernes Klemt
og Løftet om „Fred over Jorden“ var glemt.

Men atter en Gang skal dog Fredspalmen gro,
og Fredsevangeliet lyde,
og Folket skal broderligt bygge og bo
og Fredens Velsignelser nyde,
og Korset paa Kirken skal rejses paany
og Klokkerne runge igen over By.

Da samles vi glad, hvor vi véd, der er bedst,
hvor Glæde og Fryd kun har hjemme,
igen om den smykkede Gran vi til Fest
vil synge med jublende Stemme
om Julen, der bragte til Jorden hened
sit herligste Løfte om Fryd og om Fred.

Per Sowren.

8.

Mel.: Der er et Land.

Ved Vintertid, naar Storm og Kulde krydser
sig frem fra Nord saa bister og saa vred,
naar Sneens fine smaa Krystaller drysser
i tætte Flokke over Jorden ned;
naar Kirkeklokkens dybe Toner lyder,
saa klart de klinge hist fra Taarnets Skjul
hen over Gader, over snevre Gyder,
saa ved vi ganske sikkert, det er Jul.

Som Barn vi saa os længselsfuldt tilbage
mod Juletidens store skønne Fest,
af alle Aarets mange Højtidsdage
vi fandt dog, Julen den var allerbedst.
En herlig Tid, hvor tusind Glæder vinked',
hvor gylden Frugt paa Granens Grene hang,
mens Julestjernen hist fra Toppen blinked',
og Sangens højtidsfulde Toner klang.

Og drog vi ud for Gods og Guld at vinde
i fremmed Land i Ungdoms lyse Vaar
os fulgte dog vort Barndoms skønne Minde
om Hjemmets Jul, hvor Granen smykket staaer.
Om langt mod Syd vi under Palmers Kroner,
om langt mod Nord vi stod ved Polens Is,
dog Mindet skænkede os kendte Toner
til Hjemmet og til Julens Lov og Pris.

Og kom en Gang vi gamle, graa og svage
med bøjet Ryg og Kinden bleg og hul
fra Livets vilde Kamp igen tilbage
til Barndomshjemmet for at holde Jul,
hvor Venner kærligt Granen for os smykke,
mens dæmpet lyder Kirkeklokkens Klang;
da fatter først vi Barnets Julelykke
og jubler ud en Julens Højtidsang.

Lad derfor kun den muntre Barneklynge
 med Jubel nyde Julestjernens Glans.
 Lad dem kun Julens skønne Sange syng
 og tumle sig om Træet rundt i Dans.
 Kun altfor snart vil Barnetiden svinde,
 naar saa i Verden de sig kæmper frem,
 kan dette lille lyse Juleminde
 maaske en Gang dem vise Vejen hjem.

Per Søvren.

9.

Mel.: Ja, vi elske dette Landet.

Atter Kirkeklokken lyder
 hist fra Taarnets Skjul,
 og igen velkommen byder
 vi den kære Jul.
 Ud, saa langt som lifligt klinger
 Juleklokkens Lyd,
 vil vi haabe Julen bringer:
 Glæde, Fred og Fryd,
 vil vi haabe Julen bringer,
 bringer: Glæde, Fred og Fryd.

Gennem Krig og onde Dage
 kæmped' vi os frem;
 der er Sorg og Graad og Klage
 i de tusind Hjem.
 Lad os da ved Juletider
 byde Hjertets Røst
 til enhver, vi véd, der lider,
 bringe Hjælp og Trøst,
 til enhver, vi véd, der lider,
 vil vi bringe Hjælp og Trøst.

Held for os, som aldrig savned',
 dog vi sikkert véd,
 der er Tusinder, som havned'
 i Elendighed.
 Mens vi fested', og vi støjed',
 frejdigt Sangen lod,
 var der Tusinder, som døjed'
 Sult og Savn og Nød,
 var der Tusinder, som døjed',
 døjed' Sult og Savn og Nød.

Vi kan ej al Uret hindre,
 men hvis blot vi vil,
 kan vi ofte Nøden lindre,
 kom og hjælp dertil.
 Vi vil se dem alle bænket
 ved et Julefad,
 først naar vi vor Skærv har skænket,
 bli'r vi julglad,
 først naar vi vor Skærv har skænket,
 bli'r vi rigtig juleglad.

Naar saa Juleklokken klinger
 over Land og By,
 ogsaa ud til os den bringer
 Julefred paany.
 Hvis vi efter Evne yder,
 glad vi samles kan,
 der, hvor Sangens Toner lyder
 om vor Julegran,
 der, hvor Sangens Toner lyder
 om vor smukke Julegran.

Per Søvren.

10.

Mel.: I Afrika nær ved Sahara.

Ved Vinter, naar Isen kan bære,
 hos alle Humøret er høj
 Hvor Skøjterne lystig kan skære,
 vi samles til vældig Halloj.
 Naar Sneen har lagt sig i Dynger,
 vi aser fra Gry og til Kvæld
 i glade og jublende Klynger
 med Kjælken paa Bakkens Hæld.

Men siden, naar Vaaren sig melder
 med Varme og glitrende Sol.
 Hurra, og afsted, thi det gælder
 at finde den første Vio!
 Og langs gennem Gyder og Gade
 straks farer et skrigende Kor
 med Hyl og med Skraal og Ballade
 med Top og med Trillegjord.

Og endelig, endelig kommer,
 naar Solen sit Værk har fuldbragt,

den skønne bedaarende Sommer
i hele sin straalende Prag.
Vi blæser af Stuernes Hygge.
selv Gaden os bliver for trang,
nej, ud under Bøgenes Skygge
til Elomster og Fuglesang.

Naar Efteraarsstormene brummer
sin buldrende ny Melodi,
naar ydmygt sig Grenene krummer,
og Trækfuglen drager forbi,
igen i den hjemlige Gade
til Lygternes flakkende Blink
langs Plankeværk, Mur og Facade
vi samles og spiller Klink.

Naar atter mod Vinter det lider,
og Frostens saa fæl og saa ful
i Ørene bistert os bider,
da kommer den herlige Jul.
Ved Juletræet er vi saa glade
med Dans hele Aftenen lang,
med Æbler, Konfekt, Chocolate,
med Jubel, Musik og Sang.

Ja, Glæder man altid kan finde
ved Høst som ved Vinter og Vaar,
men skønnest i Hjærtet her inde
dog Julen uslettelig staar.
Trods alt hvad der truer vor Lykke
trods Savn og en Verden i Strid,
dog glade vi Granen vil smykke
og feste ved Juletid.

Per Søwren.

II.

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

I Aften vi samles til Forbunds-Fest,
mens Juletiden er inde;
Velkommen, det byder vi hver en Gæst,
det være sig Mand eller Kvinde.
Vi her i Aften os mere vil,
og lystigt vi danse til muntert Spil.

For os er Julen den travle Tid,
den ofte til Pligten os kalder,

vi passe vor Tjeneste maa med Flid,
vi Friheden ta'r som den falder.
Og tit vi slet ingen Frihed faar,
thi Juletrafikken den er jo haard.

Naar Togene ruller fra By til By
i Juletravlheden Dage,
de medbringer Gæster fra Land og By,
til Slægter og Venner de drage.
Mens andre fejrer sin Julefest,
vi tager vor Tørn trods Sne og Blæst.

Vi derfor i Aften saa glade her
om Juletræet os samle,
og Træet saa nydelig pyntet er,
det fryder os unge som gamle.
Saa lad os derfor ta' lystig fat
med Sang og Dans i den hele Nat.

Saa lad os da møde hver Banemand,
og feste til Forbundets Ære,
thi sikkert vi alle os mere kan,
det ej vi behøver at lære.
Mød frem med Kone og mange Børn
til Festen her og saa ta' en Tørn.

Om du hen paa Natten dig føler tør
og Ganen til Vædelse trænge,
saa køb dig en „Stjerne“, thi godt den gør,
du maa ej med Hovedet hænge.
Vi flittigt tømmer da vor Pokal,
thi vort Humør vi bevare skal.

I Fald vi i Hovedet er lidt varm,
naar Retning mod Hjemmet vi tage,
straks gribe vi vil da vor Mutters Arm,
hun vil os jo trofast ledsage.
Til Slut for Damerne her vi da
vil raabe et rigtigt højt Hurra.

Før Sangen er Slut vi et Leve maa
for Forbundet kraftigt istemme,
i Forbundet bør vi jo alle staa,
der rigtig vi føler os hjemme.
Derfor saa glade vi jubler da,
vort Forbund det leve, Hurra! Hurra! H. P. 28.

12.

Mel.: Vort Modersmaal er dejligt.

Naar Vinterstormen brummer sin barske Melodi,
og fine Snefnug summer saa lystig os forbi;
naar hist paa Bakkekammen er munter Kælkefart,
:; og der er Is paa Dammen, saa kommer Julen
snart. :;

Naar Sne i store Dynger en skønne Dag, vi faar,
og mellem raske Klynger straks Legen lystig gaar,
naar Skolen den har lukket for Møje og Besvær,
:; er alle Sorger slukket, for saa er Julen nær. :;

Og naar vi saa har aset omkring fra Gry til Kvæld,
har kælket, og har maset til Dagen gik paa Hæld;
naar Mor har hjemme hygget, og byder Grød
og Sul,
:; og Granen saa staar smykket, da véd vi, det
er Jul. :;

Og hele Julen lever vi paa den høje Hest,
vi føler os som Grever, hver Dag er som en Fest.
Vi vælger, og vi vrager blandt Godter Gang
paa Gang,
:; I Frugt og Steg og Kager vi fraadser Dagen
lang. :;

Men dog er det vor Mening, det var dog allerbedst,
til sidst da Fars Forening os bød til Julefest.
Saa glade og fornøjet den hele Aften lang
:; vi jubled', og vi støjed', vi dansed' og vi
sang. :;

Og naar mod Slut det lakker, og Festen holder op,
vi for i Aften takker, og snart i samlet Trop
med Knas i fyldte Lommer, vi glade hjemad gaar
:; og haaber, blot vi kommer igen til næste Aar. :;

Per Søvren.

Aftensange.

13.

Mel. af C. E. F. Weyse.

Dagen gaar med raske Fjed,
Dagens Børn maa ile,
Aftenrøden bringer Fred,
Nattens Stjerner Hvile.

Lykkens gækker store, smaa,
leger med Guldtærning:
lykkeligst at hvile paa
er fuldendte Gerning.

Lidt dog store, mindre smaa
kan til Gavns fuldbringe:
Viljen ser Vorherre paa,
giver Kraften Vinge.

Lykkens lunefulde Spil
leger ej med Sjæle,
alting føjes, som Gud vil,
her er trygt at dvæle.

Blomst skal bære Frugt en Gang:
Høst skal følge Sommer;
Dag er ej saa travl og lang,
Aftenstund dog kommer.

Lad ved Dag kun op og ned
Lykkens Tærning rulle,
fandt ved Kvæld kun Sjælen Fred,
gik det, som det skulde.

Ingemann.

14.

Mel. af R. Bay.

Fred hviler over Land og By,
ej Verden larmer mer,
fro smiler Maanen til sin Sky,
til Stjerne Stjerne ser.

Og Søen blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn,

paa Dammen fjerne Vogter gaar
og lover Herrens Navn.

Der er saa stille og saa tyst
i Himmel og paa Jord,
vær ogsaa stille i mit Bryst,
du Flygtning, som der bor!

Slut Fred, o Hjerter, med hver Sjæl,
som her dig ej forstaar!
Se over By og Dal i Kvæld
nu Fredens Engel gaar.

Som du han er en fremmed her,
til Himlen staar hans Hu;
dog i det stille Stjerneskår
han dvæler her som du.

O, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
til samme Himmel gaar vor Gang
adskilles end vort Spor.

Fred med hvert Hjerter, fjærn og nær,
som uden Ro mon slaa,
Fred med de faa, som mig har kær,
og dem, jeg aldrig saa.

Ingemann.

15.

Naar Solen ganger til Hvile,
og Dagens Syssel er endt,
naar Himmelens Stjerner smile,
og Nattens Maane er tændt,
naar Stilheden breder sig over
den larmfuldt forvirrede Jord,
naar hele Naturen sover,
indhyllet i Nattens Flor.

Da bliver ogsaa mit Indre
forunderlig fredeliggjort,
da synes Sorgerne mindre,
skønt Savnet er lige stort;
og Tanke til Tanke kædes

— jeg lukker mit Øjepar, —
forglemmende, hvor jeg stedes,
erindrer jeg kun, hvor jeg var.

Jeg drømmer mig da tilbage
til Fortidens guldne Land
og lader min Tanke drage
saa vidt over Fjæld, over Strand.
Jeg her til Hjemmet er bundet,
men Tanken flyver saa let;
den standser, thi den har fundet
sin kære, elskede Plet.

Den Plet er ikke heneden,
her bruser saa stormfuldt et Hav,
her stjæler Synden mig Freden,
i Kamp jeg gaar til min Grav.
Hos dig, min Jesus kære,
mig vinker saa sikker en Havn;
o, maatte min Længsel bære
mig hen i din Kærligheds Favn.

Foraarssange.

16.

Mel af C. Mortensen og J. Glæser
Velkommen, Lærkelil!
jeg véd ej Strængespil
saa sødt og rent og jublende saa vide
som disse Tonedrag,
de glade Klokkeslag,
der ringer Vaaren ind ved Vintertide.

Du sværmer ikke vildt,
du kredser ikke snildt,
vil intet Rov i dine Brødres Vrimmel;
du flager ikke om,
men frejdig, frisk og from
du gaar den lige Vej fra Jord til Himmel.

Ej svimler du derved,
 men daler trøstig ned,
 ned til din Græstørv og din lille Mage;
 i Højhed som i Fald
 du følger tro dit Kald,
 og derfor har I vel saa glade Dage.

Du Troens rette Fugl,
 som bier kun paa Jul,
 og kun i Aarets Skumring holder inde,
 for saa med Jubelsang,
 naar Rug er over Vang,
 at varsle højt om Vaarens lune Vinde! —

Kom, lær mig Noder til
 det Haabets Strængespil,
 som tvinger dig for Gry at være vaagen!
 Lær mig som du at se
 igennem Mulm og Sne
 den Pinseglans, som dølger sig bag Taagen.

Chr. Richardt.

17.

Mel.: I alle de Riger og Lande.

Jeg elsker de grønne Lunde
 med Tonernes vuggende Fald;
 jeg elsker de blanke Sunde
 med Sejlernes Tusindtal.

Jeg elsker hver Dal, hver Banke,
 med Kornets bølgende Flugt,
 hvor flittige Hænder sanke
 af Arbejdets gylndne Frugt.

Jeg elsker de brede Sletter
 i Sollysets Sommerpragt,
 i Vinterens Stjernenætter
 bag Snetæppets Juledragt.

Mig fryder din Ros, din Ære,
 mig knuger din Sorg, dit Savn;
 hver Glans, hver Plet vil jeg bære,
 som falder paa Danmarks Navn.

Thi du er mig Fader og Moder,
 — saa synges fra Strand til Strand —

langt mer' end Søster og Broder,
 thi du er mit Fædreland.

Forstummed' hver Røst i Skoven,
 og falmmed' hver gylnden Frugt,
 faldt Nat over Mark og Voven, —
 jeg fandt det dog lige smukt.

Om alle de Drømme bristed',
 du har fra din Ungdom drømt,
 om Trængsel og Nød du fristed', —
 jeg elsker dig dobbelt ømt.

Men end er der Sang i Skoven,
 højt bølger det røde Flag;
 end er der en Gud for oven,
 der raader for Danmarks Sag.

J. Helms.

18.

Mel. af Dr. Johannes Torild.

Naar Vinteren rinder i Grøft og i Grav,
 og Rugens de krøllede Blade
 sig ranke i Solen, som spejles i Hav,
 jeg griber med Længsel, knap véd jeg deraf,
 min Hakke, min Skovl og min Spade!

Jeg hvæsser paa Stenen den rustede Æg
 og retter den bøjede Plade,
 saa springer jeg uden for Mur og for Væg,
 hvor Marken har Klumper, og Mosen har Klæg,
 med min Hakke, min Skovl og min Spade!

Jeg lytter til Vaarens det syngende Kor,
 til Lærken, den jublende glade,
 vi kende hinanden fra Som'ren i Fjor;
 den kvidrer, jeg grøfter og graver min Jord
 med min Hakke, min Skovl og min Spade!

Naar Solen gaar ned i et luende Baal
 bag Hedens vidtstrakte Flade,
 jeg retter min Ryg, og jeg skimter et Maal!
 Da blaaner og blinker det blankslidte Staal
 i min Hakke, min Skovl og min Spade!

Joh. Skjoldborg.

19.

Mel. af P. E. Lange-Müller.

Vi elske vort Land,
 naar den signede Jul
 tænder Stjernen i Træet med Glans i hvert Øje
 naar om Vaaren hver Fugl
 over Mark, under Strand
 lader Stemmen til hilsende Trille sig bøje;
 vi synges din Lov over Vej, over Gade,
 vi kranse dit Navn, naar vor Høst er i Lade;
 men den skønneste Krans
 bli'r dog din, Sankte Hans!
 Den er bunden af Sommerens Hjerter, saa varme,
 saa glade.

Vi elske vort Land,
 men ved Midsommer mest,
 naar hver Sky over Marken Velsignelse sender,
 naar af Blomster er flest,
 og naar Kvæget i Spand
 giver rigeligst Gave til flittige Hænder.
 Naar ikke vi pløjer og harver og tromler,
 naar Koen sin Middag i Kløveren gumler:
 da gaar Ungdom til Dans
 paa dit Bud, Sankte Hans!
 ret som Føllet og Lammet, der frit over Engen
 sig tumler.

Vi elske vort Land,
 og med Sværdet i Haand
 skal hver udenvælts Fjende beredte os kende;
 men mod Ufredens Aand
 over Mark, under Strand
 vil vi Baalet paa Fædrenes Gravhøje tænde:
 hvert Sogn har sin Heks, og hver By sine Trolde,
 dem vil fra Livet med Glædesblus holde;
 vi vil Fred her til Lands,
 Sankte Hans, Sankte Hans!
 den kan vindes, hvor Hjerterne aldrig bli'r
 tvivlende kolde!
 Holger Drachmann.

Fædrelandssange.

20.

Mel. af Emil Hartmann.

Vort Land, vort Land, vort Fædreland!
 du Havets yngste Søn,
 som plasker i det blanke Vand
 og tumler med det hvide Sand
 og svinger, lys og mild og skøn,
 hver Vaar din Fane grøn!

Du fik ej Sølvbræ til Hat,
 til Skjold ej sorte Skær:
 men i dit Fløjelsbælte sat
 der er af gyldne Aks en Skat,
 og Silkekappen, som du bær',
 har Bræm af Svaneljer.

End er af Sind du blød og veg
 og end af Vilje svag;
 du syster helst med Skæmt og Leg,
 men blinker ej for Sværdets Eg,
 og gaar saa kaad og kæk i Slag
 som andre til et Lag.

Og faar du Lov at vokse ud
 ved Friheds sunde Marv,
 du vorder nok en Kæmpe prud
 og fæster dig en Kongebrud
 og løfter, klog paa eget Tarv,
 de store Fædres Arv.

C. Ploug.

21.

Mel. af H. Rung.

I Danmark er jeg født, der har hjemme,
 der har jeg Rod, derfra min Verden gaar.
 Du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
 saa sødt velsignet du mit Hjerte naar.
 Du danske, friske Strand,
 hvor Oltids Kæmpegrave
 staa mellem Æblegaard og Humlehøve, —
 dig elsker jeg! — Danmark mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
mer' rigt end her, ned til den aabne Strand?
hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
saa dejlig som i Bøgens Fædreland?

Du danske, friske Strand, —

hvor Dannebrogens vajer,

Gud gav os den — Gud giv den bedste Sejer! —
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Engang du Herre var i hele Norden,
bød over England — nu du kaldes svag,
et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
end høres Danskens Sang og Mejselslag.

Du danske, friske Strand, —

Plovjærnet Guldhorn finder, —

Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder!
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde Stemme
og som en sød Musik mit Hjerter naar —

du danske, friske Strand

med vilde Svaners Rede,

I grønne Ø'r, mit Hjertes Hjem her nede, —
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

H. C. Andersen.

22.

Mel. af H. E. Krøyer.

Der er et yndigt Land,
det staar med brede Bøge
nær saltens Østerstrand;
det bugter sig i Ba ke, Dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas Sal.

Der sad i fordums Tid
de harniskklædte Kæmper,
udhvi ede fra Strid;
saa drog de frem til Fjenders Mén;
nu hvile deres Bene
bag Højens Bøvtasten.

Det Land endnu er skønt,
thi blaa sig Søen bælder,
og Løvet staar saa grønt;
og ædle Kvinder, skønne Mo'r
og Mænd og raske Svende
bebo de danskes Ø'r.

Vort Sprog er stærkt og blødt,
vor Tro er ren og lutret,
og Modet er ej dødt.
Vort gamle Danmark skal bestaa,
saa længe Bøgen spejler
sin Top i Bølgen blaa!

Øhlenschläger.

23.

Mel. af C. E. F. Weyse.

Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden
og Polens Bjerger svømme nær dets Havn;
men skøn som det er ingen Plet paa Jorden,
og Danmark nævner man dets fagre Navn.
I sølvblaa Vesterhav en dejlig Have
med Bøgehegn, hvor Nattergale bo!
og hver en Del gav Himmelen sin Gave,
paa hver en Plet Velsignelserne gro!

Fra Ejd'rens Strøm til Skagens hvide Banker
den jyske Halvø krummer sig mod Nord.
Et herligt Land, dets Folk sig Velstand sanker,
paa fremmed Strand det henter Guld ombord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
og Stimer myldrer i den dybe Fjord;
til Stavv og Ror har Skoven Egeplanker,
dets Sønner Kraft og Snildhed deres Ord.

Mod Øst for denne tvende Have stride
med Sjølunds Bred og Odins gamle Ø;
nær Lolland Falster staar, i Klæder hvide,
med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
thi Agren bølgere her sig som en Sø;
om favre Blomstereng staa Lunde blide:
her er det smukt at leve, tungt at dø!

C. J. Boye.

24.

Mel.: Vi alle dig elske, livsalige Fred.

Langt højere Bjerge saa vide paa Jord
man har, end hvor Bjerg kun er Bakke;
men gerne med Slette og Grønhøj i Nord,
vi Danemænd tage til Takke;
vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
ved Jorden at blive det tjener os bedst.

Langt skønnere Egne, vil gerne vi tro,
kan fremmede udenlands finde;
men Dansken har hjemme, hvor Bøgene gro
ved Strand med den fagre Kærminde,
og dejligst vi finde ved Vugge og Grav
den blomstrende Mark i det bølgende Hav.

Langt større Bedrifter for Ære og Sold
maaske saa man Udlænding øve;
omsonst dog ej Danemænd førte i Skjold
med Hjerterne Løve ved Løve;
lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold,
vi bytte ej Banner, vi skifte ej Skjold.

Langt klogere Folk er der sagtens om Land
end her mellem Bælte og Sunde,
til Husbehov vi dog har Vid og Forstand,
vi vil os til Guder ej grunde;
og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
skal Tiden nok vise, vi tænkte ej slet.

Langt højere, ædlere, finere Sprog
skal findes paa fremmedes Tunge;
om Højhed og Dejlighed Danemænd dog
med Sandhed kan tale og sjunge;
og træffer vort Modersmaal ej paa et Haar,
det smelter dog mere end fremmedes slaar.

Langt mere af Malmen saa hvid og saa rød
fik andre i Bjerg og i Bytte;
hos Dansken dog findes det daglige Brød
ej mindre i Fattigmands Hytte;
og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar faa har for meget, og færre for lidt.

Grundtvig.

25.

Mel. af J. Glæser.

Høje Nord, Friheds Hjem!
ej for Mørket til at true,
men for Solen til at lue
og for Liv til at gro frem.
Lad det bryde, lad det gære!
stem ej Strømmen, taal dens Brag!
den skal bære
Grøde til en Sommerdag.

Høje Nord, Sangens Bo!
— ikke den, der dvalebinder —
den, der tænder Glød paa Kinder,
først gør fri og saa gør fro!
kald dit Kor fra Skovens Sale!
lær i Sky det Vinger slaa!
lær det dale
dybest ned i Bondevraa!

Høje Nord, Haabets Borg!
hvor det op i Mulmet vælder,
hvor utrættelig det melder
Vaarfyrd efter Vintersorg,
nyn det ind i Drengene kække,
saa de le ad Jætters Larm!
lad det lægge
Lys i Tanken, Staal i Arm!

Høje Nord, Kæmpehal!
det er Tid, at Kraften kendes,
det er Tid, at Sener spændes,
Tid til Stigen eller Fald.
Kald paa Heltene, der blunde!
saml i ét de skilte Raad!
og i Munde
læg os Ordet, som er Daad!

C. Hostrup.

26.

Mel.: Snart er Natten svunden.

Brat af Slaget rammet,
kastet haardt til Jord,
ligger brudt og lammet

du, vor gamle Mo'r!
 Har du anden Tanke
 nu end: „lid og taal!“
 saa forkynd, o, Danmark,
 mig dit Fremtidsmaal!

Søn! elendig, ussel,
 Hjertet fuldt af Nag,
 tænker jeg med Blussel
 paa mit Nederlag;
 men trods Vé og Vaande,
 trods hver bitter Skaal
 holder fast i Haabet
 jeg mit Fremtidsmaal!

Faar ved Fredens Frugter
 først mit Saar jeg lægt,
 snart jeg mig optugter
 da en Helteslægt:
 Ynglinger i Plade,
 Dreng klædt i Staal,
 Mænd med faste Hjerter,
 det er Danmarks Maal.

Dernæst jeg opdrager
 mig en Pigeflok,
 som ej Hjemmet vrager
 som i lidt har nok;
 ingen Døgnet's Flaner,
 rendt fra Bog og Naal,
 fromme, stærke Kvinder,
 det er Danmarks Maal!

Saa min Hu mon stande
 til en Ven, en kæk,
 som med mig vil blande
 Blod og ikke Blæk,
 som ej troløs svigter,
 høres Fjendeskraal:
 trofast Broderforbund,
 det er Danmarks Maal!

Kroner Lykken Enden,
 har jeg først de tre:
 Drengen, Pigen, Vennen,

svinder al min Vé.
 Da til Lurens Toner
 blusse Bavn og Baal;
 Sønderjylland vundet,
 det er Danmarks Maal.
 Paludan-Müller.

27.

Mel. af L. M. Ibsen.

Mens Nordhavet bruser mod fjeldbyggt Strand
 og stolte Erindringer vækker
 om Fædrenes Ry, som til fjerne Land
 det bar paa de nordiske Snekker, —
 :: op, Nordmænd! siunger til Harpens Slag
 en Sang for Norrriges unge Flag! ::

Du, Blomster af Palmen paa Friheds Grund,
 skøn est du at skue trefarvet!
 Det hvidene Kørs i den røde Bund,
 det har du af Dannebrog arvet;
 :: men Hjerterbladet det mørkeblaa
 af Friheds Marv maatte først udgaa. ::

Fra Himlen faldt Dannebrog'sfanen ned
 blev Tvillinglands-Snekkernes Smykke,
 og stod gennem Sekler i Krig og Fred,
 omstraalet af Hæder og Lykke.
 :: O, Flag for Norrrig! stand evig saa,
 mist aldrig dit Hjerterblads høje Blaa! ::

Schwach.

28.

Mel.: En dejlig ung Ridder.

Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild en
 Klang;
 hvormed skal jeg ligne og prise det i Sang? —
 En højbaaren Jomfru, en ædel Kongebrud,
 og hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud!

Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt
 Ord
 til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens stolte Kor;
 er Hjertet trangt af Sorgen, og svulmer det af Lyst,
 hun skænker os Toner, som lette kan vort Bryst.

Og om i Øst og Vest vi har sværmet og søgt
de svundne Tidens Visdom, de fjerne Landes Kløgt,
hun lokker, og hun drager, vi følge hendes Bud,
for hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

De fremmede de tænkte at volde hende Sorg,
de bød hende Trældom i hendes egen Borg;
men just som de mente hun var i Baand og Bast,
da lo hun saa hjertelig, at alle Lænker brast.

Og alle de Skjalde, hun skænkede Ordets Magt,
de blev om hendes Sæde en stærk og trofast
Vagt; —
hver Sang, som Folket kender og lytter til med Lyst,
den blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes
Bryst.

Hver kraftig Skæmt, der lokker om Læben frem
et Smil,
den blev i hendes Kogger en hvas og vinget Pil;
hvert Ord, der kom fra Hjertet, og som til Hjertet
naar,
det blev en Sten i Muren, der hegner hendes Gaard.

Og Aarene rulle og skiftes om paa Jord,
og vore Navne glemmes, som Sne, der faldt i Fjor,
og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens Bud,
men hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud!

Edv. Lembeke.

29.

Mel. af C. Mortensen.

Rosen blusser alt i Danas Have,
lilfligt fløjter vist den sorte Stær,
Bier deres brune Nektar lave,
Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
Drengen plukker af de røde Bær.

Her imellem Havets dybe Kløfter
gives aldrig Vaar og Sommerpragt:
Hvalen kold og dum ved Skibet snøfter,
tavse Fugl de brede Vinger løfter
med sit Bytte fra den vaade Jagt.

Udi Øst og Vest og hvor jeg vanker
drømmer jeg om jer ved Danmarks Sund;
selv iblandt Konstantias fulde Ranker,
minde jeg med lænselsfulde Tanker
Løvet i Charlottes Bøgelund.

Klerken raaber i Manillas Rønner:
„Danmark er et lidet fattigt Land!“
Det forsikrer Javas rige Sønner:
selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
„Danmark er et lidet fattigt Land!“

Morgenlandets Søn i Kaaber lange
bag sin Vifte gisper efter Luft;
han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
hjerteløse Møer med gyldne Spange,
store Glimmerblomster uden Duft.

Kunde du ved Guld og Sølv at love
købe dig en nordisk Kvindes Tro,
købe dig et Pust fra Søens Vove,
købe dig et Ly af Thules Skove
og en Kløvermark til Middagsro!

Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
ryster Æbler af sit eget Træ,
har en kraftig Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
Kvien staar i Græsset over Knæ.

Ja, vor danske Jord er sommerfrodig,
der er Kræfter i det danske Brød,
derfor er den danske Mand saa modig,
derfor var Normannens Kniv saa blodig,
derfor er den danske Kind saa rød.

Under lyse Bøg den danske Bejler
med sin herligtvoksne Pige gaar;
over deres Hoved Maanen sejler.
Svanen i det klare Vand sig spejler,
Nattergalen højt i Busken slaar.

Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand;

glad mit sorte danske Brød jeg bryder,
takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
„Danmark er et lidet, fattigt Land!“

Poul M. Møller.

30.

Mel. af P. Heise.

Jylland mellem tvende Have
som en Runestav er lagt.
Runerne er Kæmpegrave
inde midt i Skovens Pragt
og paa Heden alvorstor,
her, hvor Ørknens Luftsyn bor.

Jylland! du er Hovedlandet,
Højland med Skovensomhed,
vildt i Vest med Klittag Sandet,
løfter sig i Bjerges Sted.
Østersøs og Nordhavs Vand
favnes over Skagens Sand.

Heden, ja, man tror det næppe,
men kom selv, og se den lidt!
Lyngen er et pragtfuldt Tæppe,
Blomster myldre milevidt
Skynd dig kom om føje Aar
Heden som en Kornmark staar.

Jylland mellem tvende Have
som en Runestav er lagt,
Fortid mæle dine Grave,
Fremtid folder ud din Magt;
Havet af sit fulde Bryst
synger højt om Jyllands Kyst.

H. C. Andersen.

31.

Mel. af Crusell.

Længe var Nordens
herlige Stamme
spaltet i trende
søgnende Skud.
Kraften, som kunde

Verden behersket,
tyggede Sul fra
fremmedes Bord.

Atter det skilte
bøjer sig sammen,
én Gang i Tiden
vorder det ét;
da skal det frie,
mægtige Norden
føre til Sejr
Folkenes Sag!

C. Ploug.

32.

Mel. af L. Nielsen og H. Nutzhorn.

Jeg vil væрге mit Land,
jeg vil bygge mit Land,
jeg vil elske det frem i min Bøn, i mit Barn,
jeg vil øge dets Gavn,
jeg vil søge dets Savn
ifra Grænsen og ud til de drivende Garn.

Her er Sommersol nok,
her er Sædejord nok,
bare vi, bare vi have Kærlighed nok;
her er digtende Trang
gennem Arbejdets Gang
til at løfte vort Land, blot vi løfter i Flok.

Vi fo'r vide paa Tog
over gyngende Vaag,
rundt i Landene knejser normanniske Taarn!
men vort modige Flag
flyver vid're i Dag,
og det rødmer af Sundhed som aldrig tilforn.

Og vor Fremtid er stor;
thi det treklov'de Nord,
det skal samles igen, det skal blive sig selv.
Hvad du evner, kast af
i det nærmeste Krav;
det skal bæres helt frem af en voksende Elv.

Denne Bostavn er vor,
og vi elsker den for
hvad den var, hvad den er, hvad den bliver igen.
Og som Kærlighed gror
af den hjemlige Jord,
skal den gro af vort Kærligheds Frøcorn igen.

Bjornson.

33.

Mel. af E. Horneman.

Kongernes Konge! ene du kan
skærme vort elskede Fædreland!
Herre, du ene
kan Sejren os forlene,
værn om vort elskede og ældgamle Dan!

Slyng om os alle Enigheds Baand,
send fra din Himmel Begejstringens Aand!
Følg du i Fare
den tapre lille Skare,
løft over Hæren din velsignende Haand.

Kærlige Fader, lyt til vor Røst,
Freden og Friheden smykke vor Kyst!
Rigdomme følge
med Snekken over Bølge,
Marken velsigne du med rigeste Høst!

Herrernes Herre! mægtig og stor,
naadig du høre vort bedende Kor!
Herre, du ene
kan Sejren os forlene,
værn om vort herlige og ældgamle Nord!

—h —e.

34.

Mel. af N. P. Hillebrandt.

De vog dem, vi grov dem en Grav i vor Have,
lagde dem ved Siden af den alfar Vej,
alle vore Blomster skal smykke deres Grave,
sønderjydske Piger, I forglemme det ej!
Hvem gemme vi vel ellers vore Kranse til,
Søster, hvad er det, du siger?
Lad Fjenden plukke Blomster derude, hvor han vil,
Nælder hos de sønderjydske Piger.

De ligge og lytte i Jorden dernede,
lytte til hvert Fodtrin paa den alfar Vej,
lytte om paa Landsmaal en Læbe vil bede;
sønderjydske Piger, I forglemme dem ej!
Og skulde vi vel have saa glemsomt et Sind,
Søster, hvad er det, du siger?
De døde har vi tegnet os i Hjerterne ind,
de bo hos de sønderjydske Piger.

Men ak! de kan ængstes; thi Tiden den rinder
jævnende som Støvet langs den alfar Vej,
Fjenden vil sig fæste de blegnende Kvinder;
sønderjydske Piger, I forglemme jer ej!
Nej, heller vi os vie til den døde Soldat,
Søster, hør efter, hvad vi siger!
Lad Tøjterne ved Elben være Tysken parat,
Enker er de sønderjydske Piger!

Holger Drachmann.

35.

Svensk Folkemelodi.

Du gamla, du friska, du fjälhøga Nord,
du tysta, du glädjjerika sköna!
Jag hälsar dig, vänaste Land uppå jord,
din sol, din himmel, dina ängder gröna.

Du tronar på minnen, från fornstora da'r,
då äradt ditt namn flög öfver jorden,
Jag vet, att du är, och du blir, hvad du var:
ack, jag vill lefva, jag vill dö i Norden!

R. Dübeck.

36.

Mel. af R. Nordraak.

Ja, vi elsker dette Landet,
som det stiger frem
furet, vejrbitdt over Vandet
med de tusind Hjem,
elsker, elsker det og tænker
paa vor Fa'r og Mo'r
og den Saganat, som sænker
Drømme paa vor Jord.

Dette Landet Harald bjærged'
 med sin Kæmperad,
 dette Landet Haakon værged',
 medens Øjvind kvad;
 Olav paa det Land har malet
 Korset med sit Blod,
 fra dets Høje Sverre talet
 Roma midt imod.

Bønder sine Økser brynte,
 hvor en Hær drog frem;
 Tordenskjold langs Kysten lyste,
 saa den lystes hjem;
 Kvinder selv stod op og strede,
 som de vare Mænd;
 andre kunde bare græde,
 men det kom igen!

Vistnok var vi ikke mange,
 men vi strak dog til,
 da vi prøv'des nogle Gange,
 og det stod paa Spil;
 thi vi heller Landet brændte,
 end det kom til Fald;
 husker bare, hvad som hændte
 ned paa Frederikshald!

Haarde Tider har vi døjet.
 blev tilsidst forstødt;
 men i værste Nød blaaøjet
 Frihed blev os født.
 Det gav Faderkraft at bære
 Hungersnød og Krig,
 det gav Døden selv sin Ære —
 og det gav Forlig.

Fjenden da sit Vaaben kasted',
 op Visiret fo'r;
 vi med Undren mod ham hasted',
 thi han var vor Bro'r.
 Drevne frem paa Stand af Skammen
 gik vi sønder paa;
 nu vi staa tre Brødre sammen
 og skal saadan staa.

Norske Mand i Hus og Hytte!
 tak din store Gud!
 Landet vilde han beskytte,
 skønt det mørkt saa ud.
 Alt, hvad Fædrene har kæmpet,
 Mødrene har grædt,
 har den Herre stille læmpet,
 saa vi vandt vor Ret.

Ja, vi elsker dette Landet,
 som det stiger frem,
 furet, vejrbitd over Vandet
 med de tusind Hjem.
 Og som Fædres Kamp har hævet
 det af Nød til Sejr,
 ogsaa vi, naar det bli'r krævet
 for dets Fred slaar Lejr.

Bjornson.

37.

Mel. af Stuntz.

Unge Genbyrds-Liv i Norden!
 Røst fra vore Fædres Grav!
 :: Vil du styrre Verdens Orden,
 bryde Aandens Baner af? ::
 Vil du brede Oltids Mørke
 over Nutids klare Dag?
 :: Vil du vække vilden Styrke,
 :| Fordom, :| Had og Vaabenbrag? ::

Nej, du styrrer Tidens Slummer
 for at vogte paa dens Tarv,
 :: og du vrager tyske Krummer
 for at løfte egen Arv. ::
 Mens du kalder fromt tilbage,
 frem du higer uden Sky;
 :: mens du mindes gamle Dage,
 :| herlig :| varsler du om ny. ::

Og du spænder Styrkebæltet
 for at bane Aandens Gang,
 :: for at slaa til Gavns af Feltet
 graanet Uret, rusten Tvang! ::
 Og du vil med Avktors Hammer

smede Ringen, Had har delt,
 ∴ du vil samle Nordens Stammer
 ∴ atter ∴ til et mægtigt helt! ∴

Unge Genbyrds-Liv i Norden!
 Fortids-Røst og Fremtids-Syn!
 ∴ rul fra Læberne som Torden,
 tænd i Sjælene som Lyn! ∴
 Trøst de bange, styrk de svage,
 flok de stærke Mand ved Mand!
 ∴ Skab en ny, en evig Sage
 ∴ om vort ∴ skønne Fædreland! ∴

C. Ploug.

38.

Mel. af Carl Mortensen.

Perle paa Havets glinsende Vove,
 vaarfriske, grønne Aakandebled!
 som en Naturaand prægtig du stiger
 op af det friske, kolige Bad.

Vaarsolen daler ned i dit Bæger,
 gemmende gamle Kræfter i sig,
 Guldfiske lege under dit Dække,
 Sangfugle bygge Rede paa dig.

Mellem de danske frodige Lunde,
 midt i den friske, yngende Sø,
 straalere du som en Perle paa Voven!
 drømmer du, Odins dejlige Ø!

Mads Hansen.

39.

Mel. af Frederik den 7de.

Sjælland, Sjælland med Skov og med Sø!
 dejlige Ø, her vil jeg dø!
 Fyn, mit Fyn, med dit Bælt og din Bugt,
 prangende smukt med Frugt!

Jylland, Jylland, hvor Kronjyden bor,
 Aaen sig snor, Lyngen den gror!
 Slesvig, du som mod Syd er vort Skjold,
 Kæmpe, saa bold en Vold!

Trods de Sorger, du Hjertet har bragt,
 Kærligheds Pagt voksed' i Magt;
 Frihedstræet, her skyggende staar,
 én Gang, jeg spaar, dig naar!

Tusind Aar har vel Rynker os voldt,
 Danmark! dog stolt, kækt du dig holdt!
 Ja, saa længe som Bølgerne gaa,
 Danmark, du maa bestaa!

Caroline Becke.

40.

Mel. af Joh. Egeberg.

Mit Fødeland er Lyngens brune Land,
 min Barndomssol har smilt paa mørke Hede,
 min spæde Fod har traadt det gule Sand,
 bag sorte Høje bor min Ungdoms-Glæde.

Skøn er for mig den blomsterløse Vang,
 min brune Hede er en Edens Have;
 der hvile ogsaa mine Ben en Gang
 blandt mine Fædres lyngbegro'de Grave.

St. St. Blicher.

Blandede Sange.

41.

Mel. af Fr. Silcher.

Jeg har baaret Lærkens Vinge,
 jeg har sunget højt dens Sang,
 jeg har følt, jeg skal mig svinge
 ind i Paradis en Gang.

Jeg har følt, jeg har kun hjemme
 der, hvor Sang og Glæde bor;
 Genlyd af min Ungdoms Stemme
 altid følger mig paa Jord.

Lad kun Graad mit Øje blinde,
 har min Sjæl sin Vinge blot,

skal jeg atter Vejen finde
til min Ungdoms lyse Slot.

Naar jeg frem med hævet Pande
syngende i Mørket gaar,
véd jeg, at i Dødens Lande
springer atter ud en Vaar.

M. Rossing.

42.

Mel. af J. Glæser.

Droslen slog i Skov sin klare Trille,
sang om Bøgens lyse, grønne Blad;
Duggens Perlefald paa Roser vilde,
Perlens Glans i Solens Straalebad.
Fatted' du den Klang i Fuglens Tone?
Højt den sang det rige Danmarks Lov,
sang, saa det gav Lyd i Skovens Krone:
dejlig er den danske Bøgeskov!

Lærken svang sig fra sin skjulte Rede,
lystig lød det, da mod Sky den fløj,
sang om grønne Mark og brune Hede,
sang om Bavtasten paa Kæmpehøj.
Fatted' du den Klang i Fuglens Trille?
Genlyd gav den i vor Højtidsaal:
Prægtig er vor Hede, dyb og stille,
venlig Vaarens Krans om Høj og Dal!

Hjelen fløjted' klagende og ene
hist, hvor Klitten, Jyllands Bolværk, staar;
Bølgen slog i Takt mod Kystens Stene,
gik i Dans med Sølvkrans om Haar.
Fatted' du den Klang i Fuglens Klage?
Bange lød dens Sang om Vesterhav:
Bølgen, høj og prægtig uden Mage,
bruser over tusind Snekkers Grav!

Naar vor Sang om Danmark frem sig svinger,
toner den saa klar som Droskens Slag,
mild og glad, som Lærkens Stemme klinger,
alvorsfuld, som Hjelens Sang om Vrag!
Fuglesangen rører Hjertets Streng,
derfor klinge de paa samme Vis,
klinge blidt og ømt og klinge længe,
højtidsfuldt til gamle Danmarks Pris. V. Esmann.

43.

Mel.: Vintren rasat.

Lifligt fløjte Vælsklands Nattergale,
Galliens Hane vækker Kampens Mod;
Strengen bæver i Kastiliens Dale,
og i Tonen flammer Sydens Blod;
over Dæk som under Kirkens Bue
bruser Brittens Røst med Orgelklang,
og, som der er Kraft i Rhinens Drue,
er der Styrke i den tyske Sang.

Tro dog, fremmede! ej, at i Norden
Livet gisper stumt og sløvt og mat!
tro ej, Hjertet stivner her som Jorden,
hvorpaa Vint'ren har sit Snetelt sat!
tro ej, Tanken her sit Udtryk savner!
tro ej, Aanden er i Bøjle lagt!
tro ej, du kan puste bort som Avner
Nordens Mænd med dine Lungers Magt!

Nej, der banker i vort Brøst en Stræben
frem mod Livets frie Højdepunkt,
og der ruller os et Kvad fra Læben
som vort Hjerter foraarsvarmt og ungt:
sødt som Pigemundens Elskovsgave,
blødt som Bølgens Leg i skovdækt Bugt,
dybt som Vaabengny fra Kæmpegrave,
stolt og kækt som vore Tankers Flugt.

Kling da, Nordens Toner, over Vangen!
mød de fremmede kun uden Sky!
mal den Storhed, som er længst forgangen!
varsl om den, der fødes skal af ny!
lyd som vor betrængte Moders Klage!
far hver hendes Søn til Marv og Ben!
ka'd os vore Fædres Kraft tilbage,
mens vi rejse Danmarks Grænsesten!

P. Ploug.

44.

Mel. af Chr. Barnekow.

Hvad synger du om saa højt i det blaa?
hvem gælder din Vise?
vil Sneen du prise

og visne Straa?
 har Solen dig kaldet?
 den skinner saa kold,
 og Skoven er skaldet
 og Marken er gold.

Jeg stiger saa højt, jeg skuer saa vidt,
 jeg ser at den kommer
 den liflige Sommer
 med snare Skridt.
 Alt hører jeg vaagne
 den rislende Bæk;
 det døde og dovne
 da flyr med Skræk.

Jeg skuer saa langt, jeg synger saa frit
 om Taagen, der lettes,
 om Engen, der spættes
 med rødt og hvidt,
 om Snekken, der danser,
 om Sæden, der gror,
 om Glæden, der kranser
 den danske Jord.

Hvad drømmer du om saa højt i det blaa?
 mon Glæden kan trives
 hvor Ørnene rives
 om Fugle smaa?
 Kan Marken os trøste
 og bugnende Træer,
 nær Fjenden skal høste
 det Guld, de bær!

Jeg stiger saa højt, jeg skuer saa vidt,
 bag Taagen deromme
 jeg øjner det komme
 med snare Skridt!
 Alt hører jeg vaagne,
 hvad slumred' saa fast!
 Det døde og dovne
 da flyr i Hast.

Jeg stiger saa højt, jeg skuer med Lyst,
 at Fædrenes Minde
 sit Tempel kan finde

i Barnets Bryst,
 at Sagnet i Hytte
 faar Vinger igen,
 saa Dreng, der lytte,
 gaa ud som Mænd.

Jeg skuer saa langt, jeg synger saa fro
 om Vælde, der glipper,
 om Duen, der slipper
 af Ørnens Klo,
 om Freden, der kommer
 med Stordaad og Sang,
 om Sol og Skærsommer
 i Dannevang!

C. Hostrup.

45.

Mel. af J. P. E. Hartmann.

Flyv, Fugl! flyv over Furesøens Vove!
 nu kommer Natten saa sort!
 alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
 Dagen den lister sig bort.
 Skynd dig nu hjem til din fjerde Mage,
 til de gulnæbbede smaa!
 men naar i Morgen du kommer tilbage,
 sig mig saa alt, hvad du saa!

Flyv, Fugl! flyv over Furesøens Bølge,
 stræk dine Vinger nu vel!
 ser du to Elskende, dem skal du følge,
 dybt skal du spejde deres Sjæl.
 Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide,
 Kærligheds smigrende Lyst;
 alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
 burde jo tolke min Røst.

Flyv, Fugl! flyv over Furesøens Rislen,
 Kærlighed kalder dig hjem;
 sæt dig nu kønt mellem Lovbuskens Hvislen,
 syng saa din Kærlighed frem!
 Kunde som du jeg i Ætheren svømme,
 véd jeg nok, hvor gik min Flugt!
 jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
 det er min Kærligheds Frugt.

Flyv, Fugl! flyv over Furesøens Vande,
langt, langt bort i det blaa!
ensomt i Skoven ved fjerneste Strande
ser du min favre at gaa.
Gulbrune Lokker de flagre i Vinden,
let er hun, rank som et Aks.
Øjet er sort, og Roser har Kinden,
ak! du kan kende hende straks!

Flyv, Fugl! flyv over Furesøens Brusen,
dybt drager Natten sit Suk!
Træerne hviske med ængstelig Susen,
hilse Godnat med et Buk!
Har du ej lyttet til mangefold Smerte,
selv hos den fjerde Flok!
Sig et Godnat til mit bævende Hjerter,
sig det, du véd det jo nok!

Chr. Winther.

46.

Mel. af H. Nutzhorn.

Takt, Takt, pas paa Takten,
den er mer' end halve Magten.
Den gør én af mange, mange,
den gør modig, smaa og bange,
den gør let det længste lange,
den gør Maalet tyve Gange
til saa muntert og saa sikkert,
som vi havde det i Kikkert.

Takt, Takt, pas paa Takten,
den er mer' end halve Magten.
Faar vi Takt i nogle Hundre',
endda ingen vil det undre;
faar vi Takt i nogle Tusind,
én og anden laaner Øre;
faar vi Takt i hundred Tusind,
jo, den Brusen vil de høre.

Takt, Takt, pas paa Takten,
den er mer' end halve Magten.
Kom vi alle først i slig en
Takt fra Vardø og til Vigen.

Vinger op til Bergenstrakten —
kom vi alle op i Takten,
da blev ret paa ét og andet,
som er vrangt endnu i Landet.

Bjørnson.

47.

Tysk Folkemelodi.

Se Norges Blomsterdal!
farvel, du kvalme Fangekrog!
den vilde Graneskog
er nu saa dejlig sval!

Trala!

— Ja, lystelig det er i Nord
blandt Fjæld og Li og Fjord!

Hør Fjældets stolte Fos!
nys brød den Vint'rens Baand og Tvang,
nu gaar den frit sin Gang
og brummer Bas til os:

Brum, brum!

Ja, lysteligt osv.

Tys! Gøg fra Birkekvist
sit „Ku-ku“ slaar af Hjertens Grund;
lidt klodset er hans Mund,
han mener: „Tak for sidst!

Ku-ku!

Ja, lysteligt osv.

Paa friske, grønne Eng
staar Blommer, røde, gule, blaa
og reder Alfer smaa
en yndig Brudeseng.

Jo, jo!

Ja, lysteligt osv.

Saa blaa som Himlens Hvælv
fra Hyttens Dør, saa skælmsk paa Klem,
to Øjne tite frem
og ler som Freja selv.

Ha, ha!

Ja, friske, fagre Jenter bor
blandt Fjæld og Li og Fjord!

Og faar vi end en Skur, —
lidt Regn gør Bondens Ager godt;
vi skyed' aldrig vaadt,
det er mod vor Natur.

Hejhop! Haha!

Ja, lystelig det er i Nord
blandt Fjæld og Li og Fjord!

Naar hjem til Dont og By
vi vende maa fra Landets Lyst,
med Glemmigej ved Bryst
vi spnge højt mod Sky:

Trala!

Ja, længe blomstre gamle Nord
med Fjæld og Li og Fjord!

A. Abel.

48.

Mel.: Vil du være stærk og fri.

Danmarks Ungdom, skulderbred,
slankest under Bælte,
Øjet rolig, Panden hed,
fylket tæt blandt Telte,
som du „træder an“ i Dag,
kækt med Kinder røde,
flyver hele Folkets Sag
dig med Sang i Møde.

Tidens Hjul gaar centnertungt
over Verden blodigt;
alt, hvad der er evig ungt,
rejser sig dog frodigt;
Folk kan knuses, Slægter dø,
Landets Sæd forødes;
men af Ungdomsevnen Frø
nye Verd'ner fødes.

Danmarks Ungdom! kend din Lov,
fra Naturen hentet,
som den staar i Sø og Skov
klart for Øjet prentet;
Plads for Skulder Plads for Haand,
at din Id kan styrkes:
under Tugt, men ej i Baand,
Livets Gud vil dyrkes.

Kast saa Bøssen rask til Kind,
træd i Vaabenlegen,
spring om Kap med Søens Vind
og staa fast som Egen!
Fælles Sag i Farens Stund
samler stor og liden:
Fredden, ved vi, vinder kun
den, som evner Striden!

Holger Drachmann.

49.

Mel.: Internationale.

Flyv højt, vor Sang, paa stærke Vinger,
flyv over Bondeland og By,
flyv saa langt, som Livets Klokke klinger,
og bring Budskab om Dagens Gry.
Meld om Haab, hvor forsagte græder,
og slaa trygt mellem Hjerter Bro,
knyt til vor Fane Held og Hæder,
giv dem, som tvivler, Klippetrol!
Over Bjerg, over Dale,
skal du flyve i Dag,
thi Internationale
gaar til Kamp for Folkets Sag.

Flyv over Danmarks gamle Have
med Krigerærens rustne Hegn,
lad det lyde ved de faldnes Grave,
at vor Fane er Fredens Tegn.
Bær dem ud, Tidens friske Toner,
over vaklende Vangeled;
hvor Verden skælver bag Kanoner,
er du et Krav om Broderfred.
Over Bjærg, over Dale
skal du flyve i Dag,
thi Internationale
gaar til Kamp for Folkets Sag.

Flyv højt, vor Sang, og kald til Møde
hvert Folk, der paa sin Fremtid tror,
faa de unge Hjerter til at gløde
ved det mægtige Verdenskor;
Livets Bud skal du os fortælle,
syng det ind i de tusind Hjem:

De gamle Tanker dør af Ælde,
 men ny og bedre spirer frem!
 Over Bjerg, over Dale
 skal du flyve i Dag,
 thi Internationale
 gaar til Kamp for Folkets Sag.

50.

Der er et Ord, som ingen Mand tør glemme,
 at kun for Haabets Barn er Lykken hjemme.
 For Tvivlens syge Bønner
 den lukker grumt sin Dør;
 men frejdig Sundheds Latter
 den skænker helst Gehør.
 Held da dig, som fik lært at smile!
 Held enhver, som ved Arnens Hvile
 Lykken fandt!

Lad aldrig Livets Modgang jer forknytte,
 om end jer Rigdom blev en ensom Hytte!
 med Enighed forinden
 er Stuen høj og lys,
 ved ømme milde Hænder
 udslettes Nattens Gys.
 Flidens Arm stille Fadet fylder,
 Kvældens Sol fattigst Vraa forgylder —
 Kvældens Sol!

Hvor tvende ret fik Kærlighed i Eje,
 var Gangen let om end ad trange Veje;
 thi hvad den ene høsted,
 den anden bandt i Neg,
 og saadan I forvandler
 en trælsom Dag til Leg.
 Trofast Gang gennem Modgangs-Vrimlen!
 Lavt ved Jord tit var nærmest Himlen —
 lavt ved Jord!

Og byg saa eget Hus paa egen Ager,
 saa gennem egen M d I Furen drager
 En lille Plet v t Gavlen
 med Bær og Blomster smaa;
 og inde bag Gardinet
 skal ogsaa Blomster staa!

Ude Flid, Solens Smil i Ruden,
 inde Fred og en Glut i Pudsen —
 inde Fred!

Jeppé Aakjær.

51.

Mel. af M. Eskesen.

„Fremad!“ er Verdens vilde Røst
 med Damp og med Vind til Vinge.
 „Hjemad!“ er Hjertets milde Trøst,
 den hvisker saa varmt herinde.

„Fremad til Ære!“ er Verdens Raab,
 mens Bølgen mod Stavnen bruser.
 Hjemme at være er Hjertets Haab,
 som Sjælen igennem suser.

Hjemme at være paa kendte Strand,
 hvor Savnet tildels kan stilles;
 hjemme at være i Livets Land,
 hvor aldrig mere vi skilles.

Hjemme at være, hvor Sol og Sky
 gaar ned bag de vante Tinder —
 hjemme at være i Himmelby,
 hvor Solen evindeligt skinner.

Derfor skal Savnets den tunge Tid,
 som friste vi maa heneden,
 smelte som Sne for Solen blid
 ved Haabet om Gensynsglæden.

Derfor kun fremad i Jesu Navn,
 saa gaar det og hjemad tillige,
 da er hver Glæde og hvert et Savn
 et Trin paa vor Himmelstige!

O. Arvesen.

52.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Er Løset for de lærde blot
 til ret og galt at stave?
 Nej, Himlen under flere godt,
 og Lys er Himlens Gave;

og Solen staar med Bonden op,
slet ikke med de lærde,
oplyser bedst fra Taa til Top,
hvem der er mest paa Færde.

Er Lyset i Planeter kun,
som ej kan se og mæle?
Er ikke Ordet i vor Mund
et Lys for alle Sjæle!
Det giver os for Aander Syn,
som Solens Skin for Kroppe,
det slaar i Sjælen ned som Lyn
fra Skyerne hist oppe.

Er Lys paa visse Vilkaar blot
saa halvvejs at ophøje?
Gør det ej alle Vegne godt,
er Lys ej Livets Øje!
Skal for Misbrugens Skpld maaske
paa Aandens Himmelbue
vi heller Mulm og Mørke se,
end Solens blanke Lue!

Nej, aldrig spørges det fra Nord,
vi Lyset vil fordunkle!
Som Nordlys i fribaarne Ord
det saas paa Himlen funkle;
og ses det skal ved Nordens Pol,
ej blot i Kroppens Rige;
Midsommerens den bolde Sol
vil ej for Midnat vige!

Oplysning være skal vor Lyst,
er det saa kun om Sivet:
men først og sidst med Folkerøst
Oplysningen om Livet;
den springer ud af Folkedaad
og vokser, som den vugges;
den straale i vort Folkeraad,
til Aftenstjernen slukkes!

Grundtvig.

53.

Mel.: Kommer hid, I Piger smaa.
Frihed er det bedste Ord,
som paa Jorden findes,
ej i Syd og ej i Nord
bedre Navn vi mindes:
det er Klang fra Paradis,
gik fra Mund til Mund med Pris
hos al Jordens Ædle.

Slaveri og Trællestand,
Lænker, Baand og Plage,
det er Lyd fra Dødens Land,
Mislyd alle Dage,
vækker Frygt og virker Sorg,
prises kun paa Jætters Borg
og hos Dødens Fyrste.

Han, som kom med Guddomsnavn
ned til Jordens Dale,
kom med Frihed i sin Favn
fra de lyse Sale:
ej han kom med Plageri,
men for Plage os at fri
og fra Aandstyranner.

Sandheds Aand blandt alle Folk
førte samme Tale,
kaldte mildt som Friheds Tolk
til Guds-Husets Sale,
vidste godt, der under Tvang
aldrig kunde fødes Sang,
aldrig Pris og Glæde.

Folkeaaender trindt paa Jord,
som vil Herrens ligne,
hvad af Sandhed i jer bor,
det vil Gud velsigne,
naar for Hjærte, Ord og Aand
frit I løse alle Baand,
som er gjort med Hænder.

Frit at tænke, tale, tro,
synge, hvad I skue,

frit at lade Livet gro
under Himlens Bue, —
det er eders bedste Sans,
og den ligner ganske hans,
som er Menighedens.

Frit at prise al vor Æt,
alle gæve Fædre,
tale Fædrelandets Ret,
Folkets Dyrer hædre,
slaa af Mark hver Udaadsmand,
som tør krænke Fædres Land,
skænde vore Minder.

Det er Folkeaadens Drift,
hvor den kom til Live,
det i Tale, Daad og Skrift
skal dens Størværk blive;
alt, hvad Ædelt Gud os gav,
skal opstaa af Hjærtets Grav,
nu i Nyaarstiden!

O. Arvesen.

54.

Mel.: Dejlige Øresund.

Dér, hvor vi stred og sang,
dér, hvor vort Ord har Klang,
hvor vi hver dog fik sit lille Rige,
her i vort eget Hjem
trænger sig ind og frem
snart et Folk, hvem vi maa Pladsen vige.

Det er det unge Blod,
det er det friske Mod,
snart det ta'er os Tømmen ud af Hænder,
planter sig ved vort Bord,
fører det store Ord,
dristig op og ned paa Huset vender.

Tænk, om de tramped ned
Frugten af al vor Sved,
Sæden, vi vor bedste Pleje skænkte!
blev det en Hunner-Flok,
ja, det var bittert nok,
om de vore Tempelbuer sprængte.

Men med det bedste frelst
følges vi allerhelst
af en, Slægt, der selv har Ild og Kræfter,
ej én der tam og tom,
blot i sin Svaghed from,
kun kan tralle vore Viser efter.

Se, deres Tid er nær,
snart har de Magten her,
end paa Jorden er der Folkevandring.
Skoler, I store, smaa,
dertil I hjælpe maa,
at det bli'r til Gavn med den Forandring.

Tag Goten under Tugt,
retled hans frie Flugt.
hold igen paa Kraften, den rebelske!
ku ej det stærke Mod,
køl ej det varme Blod,
lær ham blot, hvad der er værd at elske!

Ja, hjælp ham til især,
— lær ham det ogsaa her —
hvad der er os helligt, selv at hædre!
Kæmpe for det med Lyst,
bøde paa vore Brøst,
og: Hvad vi gør godt — at gøre bedre!

C. Hostrup.

55.

Mel.: Mens Nordhavet bruser mod fjældbygt Strand.

Jeg rutter med Glædens og Haabets Ord,
det Statsmanden aldrig kan døje;
den Stakkel skal lappe vor sprukne Jord,
det er en fortrædelig Møje,
∴ Mens bidsk han tygger sin tørre Negl,
saa flyver glad jeg for fulde Sejl. ∴:

Den dristige Flugt gør ham stadig vred;
han jævner til Venstre og Højre,
hvad højt rager op vil han trykke ned,
hver Kraft han tilbørlig vil tøjre.
Snart har han alting gjort tam og ens,
men jeg, jeg er ham for let tilbens.

Han sidder belemret af Gods og Guld,
af Titler og Hensyn og Former;
jeg klæber ej fast ved det døde Muld,
bevinget mod Himlen jeg stormer;
men hvad jeg ser fra den høje Tind,
det kalder gnavent han Hjernesind.

Og raaber saa højt han paa Kløgt og Aar,
paa Ungdom og skuffende Løgne,
saa bøjer jeg mig for hans hvide Haar,
men tror ligefuldt mine Øjne.
Til Raad er Gubben en herlig Gæst,
men unge Øjne de se dog bedst.

Ja, lidet jeg frygter for Stormens Hvin,
ej ænser jeg Vinterens Kulde;
jeg ser gennem Sneens det tætte Lin,
at Vaaren er vaagnet i Mulde;
jeg ler ad hele den kloge Flok
og venter trøstig, — den kommer nok.

C. Hostrup.

56.

Mel.: Hil Dig Drot.

Paa det jævne! Paa det jævne!
— ikke i det Himmelblaa —
dér har Livet sat dig Stævne,
dér skal du din Prøve staa!
alt, hvad herligt du kan nævne,
alt, hvad højt din Sjæl kan naa,
skal her nede paa det jævne
fast sin Rod i Livet slaa.

Komme ned, — se, det er — Tingen! —
dale glad som Fugl fra Sky,
naar med Sang den sænker Vingen,
— ikke falde tungt som Bly;
komme ned og slutte Ringen,
være glad i Kvæld og Gry,
elske Verden, hade ingen,
føle sig som født paany!

I det høje! I det høje!
Lyder det dig mere smukt?

Funkler sværmerisk dit Øje?
finder Verden stolt din Flugt?
Vil du ej dit Hoved bøje
under Livets strænge Tugt?
Vil du ikke Marken pløje,
før du høster Markens Frugt?

Ak, den Kunst er tung at lære,
dyrkes kun af saare faa,
den uendelige svære,
den: paa Jorden fast at staa,
den: sin Himmel med at bære
over alt i Hjærtets Vraa,
den: sin Skaber glad at ære
i det store, i det smaa!

Paa det jævne skal du bygge,
paa det jævne skal du bo,
ej som Krøbling, ej paa Krykke,
ej med Dyrrets dorske Ro;
med dit Savn og med din Lykke,
med dit Haab og med din Tro
skal du paa det jævne bygge
op til Stjernerne en Bro.

Paa det jævne! Paa det jævne!
Altid i min Sjæl det klang,
naar med Fantasiens Ævne
kækt jeg mig fra Jorden svang. —
Alt det andet vil sig hævne,
er kun Splid og Undergang!
Paa det jævne! Paa det jævne!
Det er Livets Sejerssang.

Kaalund.

57.

Mel.: Ur Ossians dunkle Sagoverld.

Vi fik ej under Tidernes Tryk
et bøjet Mod, en ludende Ryg;
vor Kamp, vort Kald, hvad bære vi kan,
end ligger gemt under Synskredsens Rand.
End vor Røst er uden Magt
og vor Daad uden Hjem,
og om os er alting sagt

med de Ord: Vi vil frem!
Fremad efter Livets Kranse!
Tid har vi ej til at standse.

Vi ved, der end maa faares i Mag,
vi gaa som mod en gryende Dag,
men famler ej i Mulmet omkring
og skal ej hildes i Taagernes Ring.

Har vi langt endnu til Havn,
der er Vind i vort Sejl,
der er Lysning for vor Stavn,
at vi ej løbe fejl,

Trøstig fremad! Tændt er Fyret,
Vej kender han, som har Styret.

Kun Fod for Fod vi se, hvor vi gaa,
men ved dog godt, hvorhen vi skal naa:
til dybt i Barm at ha' vort Kompas
og ej blot finde, men fylde vor Plads.

Ja, vor Gang maa blive fast —
vi er Fribaarnes Æt, —
og vor Higen maa faa Hast
og vor Fod blive let,

Øjet opladt, Haanden øvet,
Tanken paa Flugt over Støvet.

Vi høre, hvor det kalder os frem,
vort gamle, sunkne Fædrenehjem,
der tappert bød Aartusinder Trods,
men har nu hele sit Haab sat til os.

Vi skal rense det for Støv,
vogte tro, hvad som du'r,
vi skal slynge Vaarens Løv
om dets vejrsлагne Mur.

Danmark, uden Læ af Bjerge,
vi vil dig styrke og væрге!

En ensom Vandring ej staar os an.
vi flokkes fluks hvor mødes vi kan;
vort Mod til Farten da bliver frit,
og det gaar frem, naar vi kønt holde Trit.

Ja, da trave vi med Sang
over Sten, over Stok, —
Vejen bliver aldrig lang
for den sluttede Flok.

Slut da sammen! Kort er Glæden;
snart skal vi spredt ud i Kæden.

Ja, snart det sker, at vi skal af Sted,
og alle Vaaben skal vi ha' med;
de slibes alt og skærpes saa smaat,
og vi vil lære at føre dem godt,
lære ret at gøre lyst,
hvor vi sætte vor Fod,
og igennem Livets Dyst
bære Ungdommens Mod;

Dagens Møje, Kampens Lue
aldrig i os skal det kue!

C. Hostrup.

58.

Mel. af R. Nordraak.

Løft dit Hoved, du raske Gut!
om et Haab eller to blev brudt,
blinker et nyt for dit Øje,
straks det faar Glans fra det høje.

Løft dit Hoved og se dig om!
noget er der, som raaber: kom!
noget med tusinde Tunger,
som om Frejdighed sjunger.

Løft dit Hoved! Thi i dig selv
blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
hvor der med Harper klinger,
jubler, toner og svinger.

Løft dit Hoved og sjung det ud:
Aldrig kuer du Vaarens Skud!
Hvor der er gærende Kræfter,
skyder det Aaret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab
af det høje, det straalende Haab,
som over Verden hvælv
og i hver Livsgnist skælver!

Bjørnson.

59.

Junkerspiren kaster stolt med Nakken,
 naar han peger paa sit Adelsskjold.
 — Vi er Børn af dem, der brugte Hakken
 lige fra den første Fortids-Old.
 Adel, Fyrster steg paa vore Rygge,
 og vi bar dem over Ørknens Sand;
 fedeligt de sad i Palmers Skygge,
 naar vi andre savned Brød og Vand.

Adelsskjoldet er et tvivlsomt Mærke,
 hvisker om, hvor højt en Mand kan naa,
 naar hans Rovinstinker blot er stærke,
 og han selv tilpas er snu og raa.
 Hakken, ak, gør ingen Mand til Greve,
 skænker knap en Hytte trang og lav,
 gi'r os Feber-Kost, imens vi leve,
 og naar vi er død' — en Fattiggrav.

Vi blev født, hvor Lyset langsomt piner
 sig igennem Baggaardssmøgers Graa,
 der hvor kolde stønnende Maskiner
 hugge Tidens Stræng i Stumper smaa.
 Intet Haab og ingen Himmelstige
 stræbte op til Lysets klare Blaa.
 Hvem har givet Solen til de rige
 for at svøbe Mørket om de smaa!

Thi som Planten, naar den Lyset savner,
 bøjes langsomt, skælver ned og dør,
 saadan blev vort Liv som golde Avner,
 Evnen selv randt bort som Sne, der tør.
 Dampmaskinens strubehede Aande
 pustes mod vor Kind i dybe Støn,
 ingen agter paa vor blege Vaande,
 alle har kun Tanke for vor Løn.

Disse lange lysforladte Gader
 overskygged vore Barndoms-Aar;
 disse kolde Huses Rude-Rader
 blinkede aldrig med et Strejf af Vaar.
 Men vor Arm blev stærk, vor Haand blev hærdet
 ved at gribe om Maskinens Staal;
 og vort Øje spejder uforfærdet
 mod et stort og gyldent Fremtidsmaal.

Ja, som Samson i sin unge Styrke
 bar Filisterporten bjærghøjt op,
 stige vi en Dag fra Gydens Mørke
 over Grav og Grøft til Lysets Top.
 Med det gamle Samfundsport paa Ryggen
 lejre vi os i en Verden ny,
 og mens Taagen letter, smiler Lykken
 fra det nye Samfunds Morgengry.

Jeppe Aakjær.

60.

Mel. af L. M. Lindeman.

Et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord
 som det, jeg vilde ej med Kongers bytte,
 opklaret Gang i ædle Fædres Spor
 med lige Værdighed i Borg og Hytte,
 med Øjet, som det skabtes, himmelvendt,
 lysvaagent for alt skønt og stort her neden,
 men med de dybe Længsler velbekendt,
 kun fyldesgjort af Glans fra Evigheden.

Et saadant Liv jeg ønskede al min Æt
 og pønsede paa med Flid at forberede,
 og naar min Sjæl blev af sin Grublen træt,
 den hviled sig ved „Fadervor“ at bede.
 Da følte jeg den Trøst af Sandhedsaand,
 at Lykken svæver over Urtegaarden,
 naar Støvet lægges i sin Skabers Haand,
 og alting ventes i Naturens Orden.

Kun Spiren frisk og grøn i tidlig Vaar,
 og Blomsterfloret i den varme Sommer,
 da Modenhed i Møde Planten gaar
 og fryder med sin Frugt, naar Høsten kommer.
 Om kort, om langt blev Løbebanen spændt,
 den er til Folkegavn, den er til Grøde,
 som godt begyndt er Dagen godt fuldendt,
 og lige lifflig er dens Aftenrøde.

Grundtvig.

61.

Mel. af H. Kjerulf, R. Nordraak og M. Eskesen.

Undrer mig paa, hvad jeg faar at se
 over de høje Fjælde!

Øjet møder nok bare Sne;
rundt omkring staar det grønne Træ,
vilde saa gjerne over; —
tro, naar det Rejsen vover?

Ørnen løfter med stærke Slag
over de høje Fjælde!
ror i den unge kraftfulde Dag,
mætter sit Mod i det vilde Jag,
sænker sig, hvor den løster, —
ser mod de fremmede Kyster!

Løvtunge Abild, som intet vil
over de høje Fjælde!
sprætter naar Somren Stunder til,
venter til næste Gang, den vil;
alle dens Fugle gynger,
ved ikke, hvad de synger; —

Den, som har længtet i tyve Aar
over de høje Fjælde! —
Den, som ved, at han ikke naar,
kender sig mindre Aar for Aar, —
hører, hvad Fuglen synger,
som du saa trøstigt gynger.

Sladrende Fugl, hvad vilde du her
over de høje Fjælde!
Rede du fandt vist bedre der,
videre Søn og højere Trær; —
vilde du bare bringe
Længsel, men ingen Vinge?

Skal jeg da aldrig, aldrig naa
over de høje Fjælde?
Skal denne Mur mine Tanker slaa,
saadan med Sne-Is og Rædsel staa,
stængende der til det sidste, —
blive min Dødningekiste?

Ud vil jeg! Ud! — aa, saa langt, langt, langt,
over de høje Fjælde!
her er saa knugende, tærende trangt,
og mit Mod er saa ungt og rankt; —
lad det faa Stigningen friste.
— ikke mod Murkanten briste!

En Gang, jeg ved vil det række frem
over de høje Fjælde.
Kanske du alt har din Dør paa Klem? —
Herre, min Gud! Godt er dit Hjem; —
lad det dog endnu stænges,
og jeg faa Lov til at længes!

Bjornson.

62.

Mel. af R. Nordraak. H. Kjerulf og M. Eskesen.

Nu Tak for alt, ifra vi var smaa
og legte sammen i Skog og Lage!
Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
op i de graanende Dage.

Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
ud fra de løvede, lyse Birke
du frem, hvor Soibakke-Huse staa,
og til den rødmalte Kirke.

Jeg sad og ventede saa mangen Kvæld
og saa did bort under Granehejen;
men Skygge gjorde det mørke Fjæld,
og du, du fandt ikke Vejen.

Jeg sad og ventede og tænkte tit:
„naar Dagen lider, han Vejen vover.“
Og Lyset sluktes og brændte lidt,
og Dagen kom og gik over.

Det stakkers Øjet er blevet vant,
det kan saa sent med at vende Synet!
det kender slet ingen anden Kant
og brænder sart under Brynet.

De nævne Sted, hvor jeg Trøst kan faa,
det er i Kirken bag Fagerliden;
men bed mig ikke om did at gaa! —
han sidder lige ved Siden.

— Men godt, saa ved jeg dog, hvem det var,
som lagde Gaardene mod hverandre
og Vej for Synet i Skogen skar
og gav det Lov til at vandre.

Men godt, saa ved jeg dog, hvem det var,
som satte Stole til Kirkebor'et
og gjorde, at de gaa Par om Par
fremover lige mod Koret.

Bjornson.

63.

Mel. af J. Malling og H. Nutzhorn.

Lær mig, Nattens Stjerne,
at lyde fast og gerne,
ej at vige fra den Vej,
Himlens Gud tilmaalte mig!
Lær mig, Nattens Stjerne!

Lær mig, Markens Blommer,
at bie paa min Sommer,
midt i Verdens dybe Ve
at spire under Vintersne!
Lær mig, Markens Blommer!

Lær mig, golde Hede!
du brune Lærkerede,
nøjet med en fattig Høst:
at huse Sangen ved mit Bryst!
Lær mig, golde Hede.

Havets Bølgehære,
lær mig mit Aag at bære
og som I, naar Sol gaar ned,
at spejle lidt af Himlens Fred!
Lær mig, Bølgehære!

Lær mig, grønne Lunde,
at skygge, om jeg kunde,
hver, som kommer mig forbi,
Ven og Fjende paa min Sti!
Lær mig, grønne Lunde!

Sol i Aftensvale!
lær mig den Kunst at dale,
kun mod Nattens Dyb at gaa
for nyfødt atter at opstaa!
Lær mig Sol, at dale!

Chr. Richardt.

64.

Mel.: Å kjøre vatn, å kjøre ve.

Det hørtes sige, da vi fik Fred:
„Saa Gud ske Lov, nu er det jævnet!“
Ja, alt er jævnet, vor Grænse med,
kun Skam og Ufærd er os lævnet!
Vi sidde atter paa vor jævne Strand,
vi kives jævnlige og med jævn Forstand;
jævn var vor Id,
jævn kun vor Flid;
thi har saa lidet vi ævnet.

Hvor var det herligt, om vi en Gang
kom ud af alt dette jævne
og satte Foden til Vejrs med Sang,
selv om en Saal skulde rævne!
og spændte Øjet op mod Himlen blaa,
og vided Synet til vor Oldtid graa,
styrked vort Mod,
ildned vort Blod
til al vor Uret at hævne!

Ujævn og knudret er al den Vej,
der fører op over Fjælde,
og ujævnt Havet, naar det løfter sig,
de glatte Vover, de trælle;
og ujævn er vor Fremtids Pløjejord;
vi maa paa ujævnt lære jævne Spor. —
Tro maa der til,
Kækhed og Ild,
og ingen Famlen tør gælde.

Thi vil jeg raade hver ærlig Kraft:
vær ikke angst for det høje!
Sæt Maalet højt og Forsagthed lavt,
og gaa til Fjælds selv med Møje,
op, hvor det lufter over Døgnets Dom,
hvor knap vi øjne, hvad vi kævles om, —
saa skal I se,
Fjældenes Sne
vil nok en Gang la' sig pløje!

Chr. Richardt.

65.

Mel.: Ej spørger vi Druen, om den sit Blod.

Helt tungt han efter sig Foden drog,
som før var saa rap;
højt Lærken over hans Hoved slog,
men han hørte den knap.
Hans Sans var dummet, hans Kraft som død,
hans Daad for længst gaaet i Glem,
han angst for sammen, den Gang det lod:
„Frem, Bondemand, frem!“

Men snart han følte, der veg et Tryk
fra Sjæl som fra Krop,
han rettede langsomt sin brede Ryg
og slog Øjnene op.
Paa Tinge hans Røst, i Kamp hans Sværd
har lydt, saa det havde Klem,
men end det kalder dog fjærnt og nær:
„Frem, Bondemand, frem!“

Ja, sænker end du dit Blik mod Jord,
endskønt du er fri,
og bærer endnu du af Lænken Spor,
du før smedet var i,
og lyster det ej dig at stande som Værn,
for Frihed og Fædrethjem,
er ikke dit Mod som din Arm af Jærn:
„Frem, Bondemand, frem!“

Ja frem! Thi Maalet du ikke har naa't
med Sulet paa Bord;
fra Frimands-Ret og til Stormands-Daad,
saa gaar Vejen i Nord.
Ja, frem til Hjælp i den trange Tid
med Skatten, du har i Gem,
med Folkets slumrende Kraft og Vid: —
„Frem, Bondemand, frem!“

Din Moder sidder nu gammel og træt,
men frejdig i Hu;
sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
i dig venter hun nu.
Din Moders Hus er blevet et Skur,
der inde Trækken er slem,

det gælder at rejse den sunkne Mur: —
„Frem, Bondemand, frem!“

C. Hostrup.

66.

Mel. af H. C. Simonsen.

Jyden han æ stærk aa sej,
modde baad' i nø' aa næj,
gor et op, aa gor et ni'r,
aale do faatawt ham si'r.

Føst næ der æ nø' o fa'r,
kommer Jyden ud a dar,
men han go'r ett ind igjen,
fa' de und' han haa' hjent hen.

Læ wos aalti' blyw ve del
faa'r si, baa'n ka' kindes ve!
so'en ett Sind da her i No'r
hold sæ ve, te aalt faago'r.

St. St. Blicher.

67.

Han Ole bor paa Heden
med Sand og Al forneden,
med Rugen svang og sveden
og Spergelhøst for Byg.
Ved Sliddet tungt og treven
med Spaden og med Greben
er Oles Mundheld bleven:
„Endnu et bitte Nyk!“

Gaar Stud i Staa for Ploven,
og ømmer den paa Kloven,
mens Kragen ty'r mod Skoven,
og Solen gaar i Syk, —
er Barnet lagt til Pudens,
blev Praasen tændt bag Ruden,
det lyder end til Studen:
„Endnu et bitte Nyk!“

Og Kvinden ved hans Side
fik ogsaa tit at vide,

hvor Solens Brand kan svide
 en gammel kroget Ryg;
 man hører Hakkers klingen,
 men Knurren hører ingen,
 de enes godt om Tingen:
 „Endnu et bitte Nyk!“

Og Sumpens Siv fortrækker,
 og Vidjen Vaaben strækker,
 hvor Ole Alen brækker
 med Staalets plumpe Pløk;
 og Hønen gaar og skralder,
 og Studen næsten falder,
 mens Oles Stemme kalder:
 „Endnu et bitte Nyk!“

O, I som bo og bygge
 i tavse Bøges Skygge
 og føle jer saa trygge
 mod Hedemandens Tryk,
 husk paa, at Fædrelandet,
 at Danmark blev et andet
 paa Mulden som paa Sandet
 ved slige bitte Nyk.

Vort Land skal gro og grønnes,
 dets hvide Kyst forskønnes,
 selv Lyngens Søn skal lønnes
 for tusind tunge Ryk,
 blot længe det maa lyde
 fra By- som Landsbygde,
 fra Øbo som fra Jyde:
 „Endnu et bitte Nyk!“

Jeppe Aakjær.

68.

Dansk Folkemelodi.

Jeg er en simpel Bondemand
 og jævn og ligefrem;
 dog elsker jeg min ringe Stand,
 thi i mit lille Hjem
 der vokser Blomster milde
 med Farve og med Duft;

min er den klare Kilde
 og min den friske Luft.

Jeg fødtes op ved Fuglesang,
 af den jeg lærte lidt;
 jeg synger, naar jeg føler Trang
 at flyve let og frit;
 jeg synger bag ved Ploven
 og under Leers Klang,
 saa Bakkerne og Skoven
 gi'r Genlyd af min Sang.

Og naar jeg er af Arbejd træet
 og Dagen er forbi.
 min Aand er frisk, mit Sind er let,
 og jeg er glad og fri;
 og jeg vil ikke bytte
 med nogen Mand paa Jord,
 og jeg vil ikke flytte
 fra denne Plet i Nord.

Og hviler jeg en føje Stund
 og tager Pen og Bog,
 da kæmper jeg paa Aandens Grund
 for Fædreland og Sprog;
 men gælder det at stride
 for Frihed, Liv og Fred,
 jeg lægger alt til Side
 og gaar i Kampen med.

Mads Hansen.

69.

Mel. af Jacob Knudsen.

Sig nærmer Tiden, da jeg maa væk,
 jeg hører Vinterens Stemme;
 thi ogsaa jeg er kun her paa Træk
 og haver anden Steds hjemme.

Jeg vidste længe, jeg skal herfra,
 det Hjertet ikke betynger,
 og derfor lige glad nu og da
 paa Gennemreisen jeg synger.

Jeg skulde sunget lidt mer maaske —
 maaske vel ogsaa lidt bedre;

men mørke Dage jeg maatte se,
og Storme rev mine Fjedere.

Jeg vilde gerne i Guds Natur
med Frihed spændt mine Vinger,
men sidder fast i mit snævre Bur,
det alle Vegne mig tvinger.

Jeg vilde gerne fra højen Sky
udsendt de glADERE Sange;
men blive maa jeg for Kost og Ly
en stakkels, gældbunden Fange.

Tit lige vel til en Smule Trøst
jeg ud af Fængselet titter,
og sender stundom min Vemodsrøst
med Længsel gennem mit Gitter.

Lyt og, o Vandrør! til denne Sang,
lidt af din Vej du hidtræde!
Gud ved, maaske det er sidste Gang,
du hører Livsfangen kvæde.

Mig bæres for, som ret snart i Kvæld
at Gitterværket vil briste;
thi kvindre vil jeg et ømt Farvel;
maaske det bliver det sidste.

St. St. Blicher.

70.

Norsk Folkemelodi.

Jeg saa ham som Barn med det solrige Øje
i Regnbuens Glans paa de hjemlige Høje;
han kyssed min Kind, og vi leged med Stjerne,
mens Korset stod skjult mellem Løv i det fjerne.

Jeg saa ham som Yngling i Livskraftens Morgen,
da Aanden fløj højt imod Herlighedsborgen;
han vinked min Sjæl, og jeg glemte det lave,
hans Ild kasted Glans paa Forkrænkelens Grave.

Jeg ham som Mand i den modnede Sommer,
da Synderen skjælv for den hellige Dommer,

da Hjertet slog tungt, og min Isse var sænket,
og Dødstanken strængt havde Livsmodet lænket.

Først da fik jeg kende hans salige Naade,
først da løstes Korsets, Forargelsens Gaade,
først da lærte Hjertet at favne den Byrde,
som han mig har rakt, den forbarmende Hyrde.

Først da har jeg sagt ham, hvad før jeg ej vidste,
at han er den første og bliver den sidste;
først da har jeg sagt ham, at ham vil jeg følge
i Liv og paa Dødens den rullende Bølge.

Først da har jeg sagt ham, til ham vil jeg ile,
som grædende Barn ved hans Bryst søge Hvile;
hos ham vil jeg mig og min Usselhed skjule,
kun da fri's jeg ud af Fortabelsens Hule.

Og en Gang jeg ser ham, naar Lyset nedbrænder,
da strækker jeg mod ham de segnende Hænder;
naar Hjertet staar stille, og Øjet vil briste,
da hilser jeg ham med et Smil, med det sidste.

V. Birkedal.

71.

Egen Melodi.

Jeg elsker den gamle, den vaklende Rønne,
det kærlige Hjem, som min Barndom mig bød,
der lærte jeg, fra jeg begyndte at skønne,
At Nøjsomhed krydrer den Fattiges Brød.

Der voksed jeg op og den fattige Rønne
var mig et Palads, der var Glæde og Ro,
jeg plukked ved Sommer det frodige Grønne
og plantede det i vort hjemlige Bo.

Min fattige Moder mig skærmed og hygged,
jeg var hendes Rigdom jeg var hendes Skat,
hun sørged med mig, hver Gang Sorgerne trykked,
jeg var hendes Glæde ved Dag og ved Nat.

Hun kæmped saa trofast for mig, og saa stille,
vi varmed hinanden, naar Vinteren var stræng,
hun taled til mig kun Ordene milde,
hun tog mig ved Sommer paa Mark og i Eng.

Og alt, hvad sig rørte i Verden derude,
vort Hjem var det samme, den fattige Vraa,
vi tittede ud ad den solbrændte Rude,
og følte os rige, skønt vi var saa smaa.

Om Dagen hun sled for om Aften at bringe
mig Frugten af Slidet, saa sad vi og sang,
og Sangen sig svinged paa Englenes Vinge,
jeg husker end Sangen saa mangen en Gang.

Der lagdes de tidligste Ord mig paa Læben,
hun lagde det tidligste Kærlighedsfrø,
der saa jeg min Moders flittige Stræben,
der saa jeg tilsidst hende blegne og dø.

Og siden, naar Sorgerne vilde mig nage,
fløj Tanken om Trøst til mit fattige Hjem,
thi hver Gang jeg tænker min Barndom tilbage,
saa mindes jeg Hjemmet, det gaar ej i Glem.

Jeg elsker dets Tag med Mosset det grønne,
dets klinede Vægge, dets Vinduer smaa,
jeg elsker den gamle, den vakkende Rønne,
men det kan I andre slet ikke forstaa.

72.

Mel.: Dejlige Danmark.

Aarene svinder, Ryggen den bøjes,
Haarene graanes af Pligt og af Slid.
Leve paa Minder ej mange kan nøjes.
Armod tidt fjæler den lyk'ligste Tid.

Men lad ej Sceptret tvinges til Jorden,
snart er vi mange, der løfter i Flok.
Saa skal der bedres paa Nutidens Skorten,
Fremtid skal bygges med Lighed i Fok.

Lighed skal kræves af Mand og af Kvinde,
Freden skal skærme hver eneste Plet.
Sønner og Døtre et Venskab skal binde
Internationalt, til at skærme vor Ret.

Kvinde i Norden, Mænd du opfostred'.
Broderskabsarven skal være dit Maal.

Sandhed og Retfærd skal bryde med Kryst're,
der baner sig frem med Granater og Staal.

Aarene svinder, Ryggen den bøjes,
Haarene graanes af Pligt og af Slid.
Da skal du skaanes, dit Anker fortojes,
dér, hvor du rejste dit Krav for din Flid.

Kirstine Kielstrup

73.

Mel.: Dannevang ved grønne Bred.
Gammel Sæd og Skik i Nord,
var, naar Folk kom sammen,
Skæmt og Løjer, Alvorsord,
Lystighed og Gammen.
Naar de ved et dækket Bord
glemte Saar og Rifter —
tømte Glasset for vor Mor,
husket blev Bedrifter.

Saadan vil vi og i Dag,
I fortrolig Klynge
tale om vor fælles Sag —
glæde os og synge,
mindes den forsvundne Tid —
alt skal frem for Dagen,
Kammerat i Kamp og Strid,
Det er Hovedsagen.

Alle Lag er samlet her
under Haabets Fane,
Ung og Gammel, hver især,
Start for Friheds Bane.
Læg kun dine Kræfter i —
det Kald, som dig er givet
du skal en Verden gøre fri,
og højne selve Livet.

Løft højt dit Flag, med Dagens Text,
Mod Lyset er den baaren.
de stolte Tankers stærke Væxt
har Rod i selve Vaaren.
Ryd Skansen og hver Hindring væk,
som for din Frihed skygger.

Lad Glæden flyde som en Bæk,
naar Vaarens Krans den smykker.

Kirstine Kielstrup.

74.

Mel.: Vi har sagt det saa tit.

Vi har sagt det saa tit, og du ved det saa godt,
du er herlig, du Kvinde i Nord.
Du skal jævne hver Fure, thi Trøsten er blot
Sammenhold, det er Nutidens Spor.

Du skal pleje hver Spire, som fører os frem,
frem mod Frihed og Lighed i alt.
Du skal flette en Krans, som skal værne vort Hjem
Mod al Skygge, som Armod har kaldt.

Du skal være det skønne, som aldrig forgaar,
gennem Tidernes Løvspring du staaer
med et Støvdrag, som tælles om Hundrede Aar
i de Rækker, som Retfærd nu saar.

Vi har hørt det saa tit, vi vil høre det nu:
Et Hurra for hver Kvinde i Nord,
som vil højne os Livet i Sandhedens Skrud,
da paa lysere Tider vi tror.

Kirstine Kielstrup.

75.

Mel.: Langt højere Bjerge.

Ej spørges om Kvinden fra gyldne Palads,
ej Kvinden fra Indsiederstue,
vi spørger om Kvinden, som fylder sin Plads,
hun bær Diadem eller Hue.
Om sort eller graa kommer lidet os ved,
naar Hjertet blot slaar paa det rigtige Sted.

Hil Kvinden, som samler i Renhed og Tugt
os under Begejstringens Fane,
som Ynglingens Liv giver Spænding og Flugt,
og Manden til Arbejd kan mane,
som fylder med Lykke og Livsmød sit Hjem
og bærer i Folket det dygtige frem.

Hil Kvinden, som over sin Gryde, sit Garn,
ej Aandslivets Dagværk forglemmer,
som kæmper for Lys og for Luft for sit Barn,
og Folkelivets Groning forfremmer.
Hver Kvinde, som nemmed: Alvor sit Kald,
skal signes i Hytte og hylides i Hal.

Zakarias Nielsen.

76.

Det var en Aften i Tivoli,
endnu i Carstensens Dage,
der skulde være Fyrværkeri,
og det var netop tilbage.
Vi stod og ventede paa Herligheden,
da kom en Byge, og hele Glæden...
Den blev til Vand?
Til bare Vand!

Og Regnen strømmede ned fra Sky,
der blev en Jammer at høre:
Min Hat var blegrød og ganske ny —
tænk blot! — hvad skulde jeg gøre?
Og skilt fra Tante, jeg blev i Vrimlen,
da kom en Herre, som sendt fra Himlen...
Med Paraply?
Med Paraply?

Han var jo fremmed, men Herregud!
Man ved, at Nød bryder Love.
Han saa saa god og saa ærlig ud,
og noget maa man jo vove.
Og den, der kender de røde Hatte,
hvor lidt de taaler, kan sagtens fatte...
At De blev glad! —
Ja rigtig glad!

Men straks at takke, det syntes jeg
var ikke rigtig anstændig,
og derfor svarte jeg ogsaa nej
saa længe, det var nødvendig.
Men saa forsikrede han, vi ha'de
just begge hjemme i samme Gade...
Naturligvis!
Naturligvis!

Paa Vejen talte vi op og ned,
 om Vejret først det sig drejed, —
 men siden blev det om Kærlighed
 og om saa gruelig meget.
 Og da saa efter den Passiar vi
 kom hjem til Porten, — saa — ja, saa var vi...
 Forlovede! —
 Forlovede!

Erik Bøgh.

77.

Anna var i Anders kjær, men knibsk alligevel,
 mødte dog sin Hjertenskjær paa Rugens gamle Skel,
 satte sig i Græsset ned blandt Klokkeblomster bly,
 tog saa op sit Fingerbøl og gav sig til at sy.

Dyre du og dig!
 Dingeli-og-lej,
 dikkedu-og-dikkedi
 og dingelu-og-lej!

Solen glimted ellefvild i Annas Fingerbøl,
 Snerrens sennepsgule Blomst hang fuld af brune Møl.
 Lærken sang, og Luften drev med Dræ og Duft
 af Pors;

Annas ankelatlanke Ben var lagt saa let i Kors.
 Dyre du og dig!
 Dingeli-og-lej — —

Anders sad og fingred tavs om Pibekandens Fals,
 saa, hvor Rugens Vipper strøg om Annas brune Hals,
 hørte, hvor de sølverlo og lokked flere til;
 Vipperne, de Lukser smaa, de kysser hvor de vil.

Dyre du og dig!
 Dingeli-og-lej — —

Banked han saa Piben ud imod sin Støvletaa,
 lagde kritisk Øjet til og rensede med Straa,
 smed saa brat det hele hen og rykked farlig nær,
 hvisked om den brune Hals og alt det fine Vejr.

Dyre du og dig!
 Dingeli-og-lej — —

Annas rappe blanke Naal i Luften standsed lidt;
 Armens fine strakte Rund fortoned sig i hvidt.

Greb han da paa samme Tid om Hals og Vipper smaa,
 kyssed Annas Kind og Mund omkap med Rugens
 Straa;

Dyre du og dig!
 Dingeli-og-lej,
 dikkedu-og-dikkedi
 og dingelu-og-lej.

Naal og Traad ved første Kys i Snerren sank af
 Skræk;

Annas nye Fingerbøl det trilled ogsaa væk;
 Klinten paa sin lange Hals sig rejste for at glo;
 bittesmaa Mariehøns løb over Annas Sko.

Dyre du og dig!
 Dingeli-og-lej — —

Mens som Amoriner smaa opsteg de brune Møl,
 Gyldenring blev lovet hen for Tab af Fingerbøl.
 Rugen ringled vidt og bredt om Kys og Kærlighed;
 hvad det mindste Aks har hørt, den hele Ager ved.

Dyre du og dig!
 Dingeli-og-lej,
 dikkedu-og-dikkedi
 og dingelu-og-lej.

Jeppe Aakjær.

78.

Lad andre kun synge om alt, hvad der er stort!
 Jeg synger om de smaa, det har endnu ingen gjort.

Ja, synge vil jeg lige
 saa længe, som jeg kan:
 Lyksalig er den Pige,
 som faar en lille Mand,
 en lille bitte Mand, en ganske lille Mand,
 en ganske lille bitte, biitte, bitte, bitte Mand.

Fra Verden blev skabt, og til Verden skal forgaa,
 var alle Bængler store og alle Engle smaa,
 og op i Himmerige
 de smaa kun komme kan,
 se derfor til, min Pige,
 at faa en lille Mand,
 en lille bitte Mand o. s. v.

I Krigen den store til Garden bliver sendt,
den lille bliver hjemme ved sin Kones Regiment.

Ham kalder ingen Krige
bort fra sin Ægtestand,
nej, klogest gør den Pige,
som ta'er en lille Mand,
en lille bitte Mand o. s. v.

At kysse de store kan man jo næppe naa,
og hvergang der skal kyskes paa Tæerne at staa,

det er just ej saa lige,
nej tro mig, om I kan, —
fornuftigst er den Pige,
der ta'er en lille Mand,
en lille bitte Mand o. s. v.

Hvor dejligt at kæle for slig en lille en!

at kalde ham sit „Lam“ og sit „lille Hønsben“.

Betænk, hvad det vil sige,
og dersom det gaar an,
saa skynd dig blot, min Pige!
at faa en lille Mand,
en lille bitte Mand o. s. v.

Erik Bogh.

79.

Med Pølseryg og Istervom og Nakken stiv
og Armen lagt i Bugt omkring et Jerseyliv,
med Merskumspiben næsten til hans Kalveknær,
saa vralter frem Pæ' Sivensak, som danser der.

Saa værdig han røgter sin Polkerer-Dont,
som dansed han paa Toften med sin Rugstak rundt;
se Sveden, hvor den drypper paa hans Støvletæ'r!
Javist er det Pæ' Sivensak, som danser der.

Ved Væggen sidder hviskende hans Slægt paa Rad,
mens Gulvet gynger bange for hans Hartkorns-Trad,
og Dansens Takter mases af hans Indad-Tæ'r
og drejer med Pæ' Sivensak, som danser der,

Hans Skuldervrik, hans Nakkefold, hans Mund saa sur,
hans hovne Blik, hans Knappers Sølv, hans
Tokas-Uhr.

det ringler, og det raaber højt til en og hver:
„Se, det er nu Pæ' Sivensak, som danser her!“

Men inderst sidder Svimlen i hans Hjerneknog
og klapper som med jærbeslagne Kistelaag;
hans Øjne staa som Tudsens under Tordenvejre:
„Gud naade mig, Pæ' Sivensak, som danser her!“

En Skrædder sad i Krogen bag en Skjørtebræm,
og stak han under Dansen brat en Klumpfod frem;
og Folk sig rakte højt paa deres Støvletæ'r:
„Ih Kors: det var Pæ' Sivensak, som trimled der!“

Jeppe Aakjær.

Jernbanesange.

80.

Alle Mand paa Vagten,
og Dagen paa ny
tæller op sine slidsomme Timer,
hvor Sporene blinker fra By til By,
og Klokkerne manende kimer.

Og Togene ruller
med Fløjten og Bulder,
og Sporene skiftes Minut paa Minut,
til Klokkerne tier, og Vagten er slut.

Lakker det mod Højtid,
saa ta'r vi et Tag
for de Tusinders festglade Mylder,
saa Ruderne klirre ved Stemplernes Slag,
mens Sangen Kupéerne fylder.

Ja, trygt kan de syngel
— med Ansvarets Tyngel
vi passer vor Gerning stillfærdigt og mut,
til Dagen den lysner, og Vagten er slut.

Ofte, naar vi prøver
den drøjeste Tur,
hvor der slides af Næver og Hjerner,
det hænder, at Taagen den rejser sin Mur

for Spor og Signal og Lanterner.
 Saa skærper vi nøje
 vort Øre og Øje
 og hævder den Tillid, kun faa har forbrudt
 til Taagen den letter, og Vagten er slut.

Fyger Sne saa vide,
 og alt gaar i Staa,
 og i Hast kun Depecherne fare,
 saa spænder vi Ploven i Tåkningens Graa,
 saa samler vi Skovlenes Skare.
 og Vinteren længe
 gør Vagterne strænge
 i Tog og paa Linje, hvor mangen en Gut
 har mødt til en Vagt, der for evigt tog Slut.

Og som Alvor præger
 vor daglige Færd,
 kan den præge vor Fyraftens Sange,
 naar glade vi samles fra fjern og fra nær
 fra Vagterne drøje og lange.
 Dog bedst kan vi samle
 de unge og gamle
 i sluttede Rækker, der frejdigt gaar frem
 til Vagt for vor Ære, vor Stand og vort Hjem.
 Vilh. Ohlsson.

81.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.
 Kolleger! Nu en Vise vi vil sjunge
 for Kvinden og de kære Unger smaa,
 saa det skal ud i hele Danmark runge.
 Hun stadig paa det høje Trin skal staa
 som Kæreste, som Hustru og som Moder.
 Vort Hjem hun hygger, Reden lun og blød,
 hun skaber Manden Livets bedste Goder,
 hun kærligt vugger Barnet paa sit Skød.

Naar i vor Manddoms Alder ind vi træde
 vi glemmer Verden, elsker kun vort Hjem.
 Den unge Kvinde er vor største Glæde,
 ved hende og vort Forbund naar vi frem.
 Vi svinger hende i Galop og Valsen
 til Aftenstunden byder, vi maa hjem,

tilsidst saa hænger hun os træt om Halsen.
 O, Børnene! Vi maa ej glemme dem.

Saa drik en Skaal da for de kære Kvinder
 — Drik ud og føl dig ung med frejdigt Mod —
 ved hvem vi Livets bedste Lykke finder,
 vi hilser Kvinden, hvor hun gik og stod.
 Kolleger, vi nu Kvinden her vil bringe
 og ønske alt, hvad godt der findes kan,
 Et Hurra, som skal gennem Salen klinge,
 Saa elsker Kvinden hver sin Banemand!

Kirstine Kielstrup.

82.

Mel.: Det gamle Tivoli.

Se ind i en Togmands Verden,
 Lev hans Liv i Tanken med.
 Følg hans Gerning og hans Færden,
 Urosfærden, Rastløshed.
 Hvor den blanke, slidte Skinne
 spænder Land og By i Fang.
 Hvor en Togmands Liv henrinde
 bør du følge med en Gang.

Naar du bag Kupeens Rude,
 ser ham entre dig forbi.
 Ad sin smalle Vej derude.
 hvor et Brædt, en Streg, er Sti.
 Tænk dig da, hvor Blæsten trænger
 mod hans Krop i Kast og Drag.
 Følg hans Greb om Vognens Stænger,
 Grebet fejl er Døden bag.

Følg ham — dog du kan ej følge
 med ham paa en „Slæbertur“.
 Naar hans Vej i Natten dølge,
 sig bag Mulmets tavse Mur.
 Men de Fløjtetoner korte,
 bringer Bud fra tavse Nat.
 At vor Togmand er der borte,
 og har ved Ranging fat.

Følg ham og forstaa hans Færden.
 Haanden rap og Tanken klar.

Det er Kravet i hans Verden,
 hvad af ham i fordret har.
 Læg hans Værd paa rette Hylde,
 saa hans Gerning Lønnen faar.
 I Retfærdsnavnet skyld
 Togets Mand de bedre Kaar.

X. Jørgensen.

83.

Mel.: Du danske Mand, af al din Magt.

Med Vingehjul som Kendetegn
 og kendt over By og Land,
 fra Gry til Kvæld, i Sol og Regn,
 han skyer ikke Ild og Vand;
 og naar det rigtig gælder,
 han svigter ikke heller,
 før Pligten selv ham fælder —
 : den trofaste Banemand. :]

Hans Ryg bli'r krum og Haaret hvidt
 i Arbejdets tunge Spand;
 trods alt, hvad han har slæbt og slidt
 og Aar efter Aar holdt Stand,
 hans Pligt vil andre glemme;
 men prise vil de hjemme
 med Stolthed i hver Stemme,
 : at Fa'r han er Banemand. :]

Og husk, naar du trods Blæst og Frost
 kan rejse i Ro og Mag,
 staar Banemanden paa sin Post
 og vogter ved Nat og Dag.
 Den Ros vi alle kender
 om vore røde Venner;
 en lille Del vi sender
 : til Jernbanens raske Lag. :]

84.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

Toget hastig fremad iler,
 mod det fjerne Maal;
 Solens Straaler venligt smiler
 til det blanke Staal. —

Banens Mænd med krumme Rygge,
 passede sin Dont.
 :; lidet ænsed' Sol og Skygge
 eller godt og ondt. :;]

Men — da hører han det kalder
 Arbejdshæren frem!
 Vi maa til at vaagne alle,
 værne om vor Stand;
 om vi skal faa bedre Dage,
 maa vi sammen staa,
 :; ingen blive maa tilbage,
 om vi Sejr skal faa. :;]

Enighed er det, der bærer
 bedre Tider frem,
 det maa ogsaa vi nu lære.
 Derfor alle frem
 under Enighedens Mærke
 for vor fælles Sag;
 :; thi de mange er de stærke
 i de store Slag. :;]

Derfor blev vort Forbund dannet
 til de manges Gavn;
 hjælp, hvor før var Tider trange,
 stilled' mangen Savn;
 thi vi viste, og vi lærte,
 at naar man har Pligt,
 :; maa det ogsaa saadan være,
 at vi kræver Ret. :;]

Naar vi nu er kommen sammen
 her til denne Fest,
 hvor at vi i Fryd og Gammen
 hver sig morer bedst.
 Lad os for vor Fane bringe,
 Samlingsmærket kær,
 :; et Hurra, som højt kan klinge
 fra vor Forbundshær. :;]

N. P. Christensen.

85.

Mel.: Min Kærest og jeg.

Til hver Dag man ruller fra Sted til Sted
 med noget af en Slags.

— er der noget, jeg kan være til Tjeneste med?
skal jeg være der straks!

Vi kiler paa, saa godt vi kan
med Torsk og Sild fra mangan Stand;
thi Banen expederer alt.
— Det gaar jo gevalt.

Ja nu maa vi med til „Lunden“ ta'
og more os lidt;
thi hver Dag man aser, gid Fanden ha'
de Baner og „Skidt“.

— men naar man saa den Iste naar,
og sine tjente Penge faar,
saa gaar man glad paa Livets Vej —
min Tulle og jeg!

Hvis Mutter er gnaven og Skuffen tom
— tag blot den med Ro! —
saa gi'r Du en Pilsner, saa vender hun om
og si'er: „Den er god!

Men pas kun paa, du ta'er ej fler',
du ved Besked paa, hvad der sker;
thi Maadehold er Dydens Vej,
forsikrer jeg Dig.“

Gid Festen i Dag maa lykkes ret,
det ønsker vi blot. —
Tag Glasset i Haand, og tøm kun det,
vi mener det godt.

Saa kan vi glade gaa herfra
og sige, det var en dejlig Dag. —
En Skaal for Forbundsfolk omkring,
et Hurra med Sving!

K. K.

86.

Mel.: Unge Genbyrds Liv.

Djærve Mænd ved Statens Baner,
I, som midt i Kampen staar,
∴ I, som under Forbunds Faner
kæmper kækt for bedre Kaar, ∴
som i taktfast March vil rykke
imod Maalet frejdig frem.
I vil skabe Lys og Lykke,
Velstand i de tusind Hjem;

I vil skabe Lys og Lykke,
Velstand —
Velstand i de tusind Hjem.

Djærve Mænd, som straks sig meldte
klar til Kamp for bedre Kaar,
∴ I, der stred som tapre Helte
gennem mange trange Aar, ∴
som jert hele Liv har døjet
Savn og Nød trods al jer Slid,
skuer nu med Haab i Øjet
fremad mod en bedre Tid;
skuer nu med Haab i Øjet
fremad —
fremad mod en bedre Tid.

Djærve Mænd, se Fanens Folder
smelder i den friske Vind.

∴ Modgang aldrig Mismod volder
Mænd med Fremtids Haab i Sind. ∴
Slut nu op i Rad og Række,
da skal Maalet nok I naa.
Husk, at over Skyers Dække
der er Himlen altid blaa;
husk, at over Skyers Dække
der er —
der er Himlen altid blaa.

Djærve Mænd hør, Hornet gjalder
det var Kampsignal, der lod.

∴ Det er jer, Signalet kalder
ud igen til Kamp for Brød. ∴
Længst I har paa Løfter levet,
fålk jer nu om Fanen tæt,
hvor jert Forbund selv har skrevet:
„Gør din Pligt og kræv din Ret!“
Hvor jert Forbund selv har skrevet,
gør din —
gør din Pligt og kræv din Ret.

Per Søwren.

87.

Mel.: Du danske Mand af al din Magt.

Vi Banemænd vi bane maa
en Sti os til bedre Kaar;

til Værn omkring vor Viv vor Vraa
vi fast i Kampen staar;
Om Forbunds-Samlingsmærke
i Enighed fuldstærke,
i Samenholdet trofast vil Jernbanemanden staa.

Af Naade vil vi her ej bo,
et Arbejd er Lønnen værd,
det Krav ej stilles i Bero,
vi skærpe vil vort Sværd
til Kamp for Standens Ære,
vort Hjem og vore Kære,
vor Ret til dog en Staaplads, som Samfundets Tje-
ner tro.

Vi færdes ej med Skrig og Skraal,
beskeden er tit vor Røst;
men svares stedse: „Lid og taal“.
Vi fandt tilsidst dog Trøst
i Sammenslutningstanken,
den baner Vej til Skranken.
Et Leve, og et Hurra, for Forbundets Fremtidsmaal.
Nørregaard.

88.

Egen Melodi.

Ja, skal jeg synge — vel saa skal I høre om,
hvordan det gik den Gang, da jeg til Banen kom.
„Det maa være vældig Spænd“,
saadan tænkte jeg saamænd,
at komme ind til Banen for en rigtig lystig Svend.
De gaar jo der — i fine Klæ'er,
og er med paa Spasen.
En skønne Da' — jeg selv sku la'
midt i Suppedasen.
En Fløjlstroje straks jeg fik, —
et ganske lille naadigt Nik, —
og dermed ned paa Varehuset straks jeg gik.

Jeg sled, ja, det ved Gud jeg gjorde Dagen lang,
og Natten den gik ogsaa med saa mangen Gang.
Store, tunge, svære Ting,
paa en Sækkevogn omkring
jeg trilled stadig væk, det gik i lange raske Sprign.

I Regn og Slud — jeg maatte ud,
skønt nødig jeg vilde,
og sikke Slid — ved Skiftetid,
ja, føj — Død og Krille.
Der vanker Skrammer, Skrup og Skrab,
naar hele Banens faste Stab, —
den roder i Komodeben og Klædeskab.

Da Fløjlstrojen saa var bleven slidt og sløj,
og efterhaanden ganske fyldt med Skidt og Møj,
ræverød og grim og skor,
og Kasketten var en Bor,
saa tænk jer bare, blev jeg pludselig udnævnt til
Portør.

fik Jakke blaa — med Snore paa
og Knapper saa fine.
En flot Kasket — med fin Roset,
og Snor — Død og Pine,
fik Vingehjul med Krone paa,
og tænk jer — Bukser mørkeblaa —
og Fløjte i en Kæde, li' saa lang som saa.

Som Embedsmand ved Staten nu jeg følte mig,
og syntes selv jeg var kommen godt i Vej.
Uniformen den var flot —
men med Lønnen var det smaat,
og der gik mange Aar forinden det blev rigtig godt.
I Løb og Trav — og evig Jav,
paa Pladsen jeg rendte,
vi Nat og Da' — slog Vogne a'. —
og stadig jeg spændte
af Sted for Bremserne at naa —
saa hurtigt ind — slaa Kobling paa —
og Slav igen — ja. saadan skal Ranginger gaa.

Min flotte Uniform — ja, jeg maa tilstaa frit,
blev dygtig snavset til af Olie, Kul og Skidt.
Da jeg længe havde rendt,
blev jeg til Eksamen sendt, —
og saa en skønne Da', saa tænk jer, var jeg Tog-
betjent.

Og lige straks jeg fik en Saks,
og Grenen i Panden,
og da jeg saa fik Frakken paa

ja, føj da for Fanden.
Jeg syntes hele Verden hang
i Trisseværk, — men Trissen sprang, —
og derfor slutter ganske pludselig min Sang.

Per Søwren.

89.

Mel.: Liffigst fløjter.

Mens om Guld i store, gyldne Dyrger
Dansen her i Danmark lystig gaar,
Statens Mænd i tavse, tætte Klynger
samler sig til Kamp for bedre Kaar;
skønt hver Dag vi haardt for Brødet slider,
som vi trofast hele Livet sled,
dog i Nød og Savn vi stadig lider
under Statens kendte Karringhed.

Paa vort Lands Finanser skal der spares,
s adan lød saa ofte før vor Dom;
men vort Krav kan ikke bortforklares,
ved, at Statens Kasse den er tom.
Længe nok vi tav, og dybt vi bukked,
længe nok i falsk Beskedenhed
har vi lidt og savned, taalt og sukked
under Statens kendte Karringhed.

Gang paa Gang os gyldne Løfter vinked,
stadig dog man Sulteløn os bød.
Gang paa Gang i Øjet Taaren blinked,
mens i Hjertet tændtes Harmens Glød.
Aldrig mer vi kan paa Løfter stole,
men ved Sammenhold og Enighed
har vi lært i Livets tunge Skole
at bekæmpe Statens Karringhed.

Op til Kamp, I Mænd ved Statens Baner!
Hør, Signalet lyder: Fremad, frem!
Brug jer Magt og følg jert Forbunds Faner —
ud at værne om de tusind Hjem!
Frem i samlet Marsch fra alle Lejre
mod det samme Maal. Vi sikkert véd,
at ved Sammenhold vi nok skal sejre
i vor Kamp mod Statens Karringhed.

Per Søwren.

90.

Mel.: Socialistmarschen

Mød frem Kammerater, i Tro paa vor Sag
til Kamp for det daglige Brød.
Vi samles fra Samfundets bredeste Lag.
Hør, Samlingssignalet det lød.
Saa frem Kammerater, mod Maalet vi gaa,
thi samlet vi dette kan naa.

Til Kamp for vor Stand og til Værn om vort Hjem,
det er vort forjættede Maal,
mod dette vi takfast og frejdigt gaar frem,
trods Løgn og trods Modstand og Skraal.
Slut op da i Forbundets Rækker hver Mand,
til Kamp for vor Jernbanestand.

Mød frem, I som ude paa Linien mon gaa
og I som i Toget har Vagt,
og I som i Blokken Signalerne slaa,
og I som ved Leddet staar Vagt.
Vi bygger en Skanse til Værn om vor Sag,
og Sejren vil følge vort Flag.

Vor Frihed bestandig man stærkere bandt,
i Trældommens knugende Baand.
Vi trolig i al denne Modgang os fandt, —
om ogsaa vi knytted vor Haand.
Og snedig man spandt ind i Lumshedens Net,
vor Kraft og vor Frihed og Ret.

Derfor Kammerater — med tordnende Sprog,
vi fordrer vor Frihed og Ret.
Vi kaster det gamle og tyngende Aag,
af dette vor Nakke er træt.
En Fæstning vi rejser — i Forbundets Aand,
og sprænger de snærende Baand.

H. P. 28.

91.

Saa vaagn da op, du Jærnbanemand,
Eksemplet dig jo er givet:
gør hvad du kan, for at hæve din Stand,
thi fremad! det er jo Livet.

„Gør din Pligt og kræv din Ret“,
det stedse vor Motto skal være;
paa dette ej maa sættes en Plet,
vi alle det holde i Ære.

Og lad da vokse med Jærnbaneffart
din Selvbevidsthed, Mod og Tillid,
og vis dig som en brav Kammerat,
der ej i Fordom er hildet.

Staar man alene da er man kun svag,
du ofte har vist det erfaret;
naar om Forbedring du Ansøgning gav,
forgæves du ventede paa Svaret.

Du Kvinde, som jo er saa mægtig i Nord,
din Bistand vi ogsaa paakalder.
Lad lyde fra dig et opmuntrende Ord, —
et Ord, der kan virke som Flamme.

Gid Forbundet vokse sig stort og stærkt
og blive vor Trøster i Nøden.
Vi sige: „Det er vort eget Værk,
der hjalp os i Kampen for Brødet“.

J. F.

92.

Mel.: Holmens faste Stok.

Tænk paa Datter, Søn
tænk paa Hustru, som maa lide,
blot fordi vor Løn
ej paa Højde staar med Tide.
Derfor: alle Mand,
slut jer trofast om vor Fane,
vis, I har Forstand,
vis, I Fordom ned vil mane,
saa at alle, naar
vi betjener Statens Bane,
kan faa bedre Kaar.
|: Hurra, Hurra, Hurra! :|

93.

Mel.: Der er et Land.

I Flugt gaar Tiden over Livets Bølge,
Jærnbaneffanden rives ogsaa med;

sit Mismod kan han ikke længer dølge,
at kun saa lidt man tænker paa hans Vel;
han føler, at det nu er højt paa Tide,
da selv han tager med et kraftigt Tag,
og det skal lyde højt og fast tillige,
at efter Mørke skal det blive Dag.

Vort Forbund er en stor og mægtig Skare
med Motto'et, at Pligten kræver Ret;
af Pligter findes der en Myriade,
men med det sidste staar det til saa slet;
de første vokser, mens de sidste svinder —
det ændres maa, at ej det gaar for vidt;
men alt, som Tiden stadig fremad vinder,
det sidste modnes: Kravet om vor Ret.

Den Sløvhed, som saa længe har os lænket,
Resignations forkastelige Værk,
er brudt som Taagesløv for Morgensolen,
dog vakt er Ordet: Enighed gør stærk;
det lyser op i Sindet og i Tanke,
der er en Vej, hvor ad vi Maalet naar,
for hver Tilsidesat en Redningsplanke,
naar Broderaand og Troskab staar ved Ror.

J. D.

94.

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Kun sjældent det hænder i vor Etat,
at vi kan en Festdag nyde —
mens Tiderne skifter, ved Dag og Nat,
og medens Maskinerne syde,
skal vi som Slidere af første Rang
opfylde punktlig Banens Reglement.

Vor Vej gennem Livet gaar lige ud
ad Banen med Sporet det blanke,
og kun yderst sjældent, ja det ved Gud,
kan der man sig Rigdomme sanke.
Da Tiden har som selve Toget Hast,
for os det gælder om at holde fast.

Men hænder det for os en enkelt Gang,
at sammen fortrolig vi stævne,

saa holder vi Gilde med Taler, Sang —
 hver bidrage sit efter Ævne.
 Saa ser vi, at det mest solide Baand
 er dog, naar alle vandrør Haand i Haand.

Ja, hver med hverandre vi hele kan,
 hvad Tiden har slaaet i Stykker;
 men først dog og sidst i vor egen Stand,
 der véd vi hvor Skoen den trykker.
 Ja, det skal siges her i denne Stund,
 vort Forbund er den bedste Ankergrund.

Her drøftes og vejes, hvad hver især
 i Hjærtet har fundet og baaret.
 For os ligger Faren saa grumme nær,
 paa Liv og Død ofte staar 'et.
 Og mens Alverden tænker paa sig sel',
 vi samles om vort eget fælles Vel.

Skal Lykken slaa Rod i vort lille Hjem,
 maa „Smalhals“ først jages paa Døre;
 dertil vor Forening os fører frem
 og viser os, hvad vi skal gøre.
 Her staar vi med hverandre Last og Brast —
 hver „Banemand“ og hver en „Færgest“.

Det vingede Hjul, som i Sølv eller Uld
 for Verden betegner Etaten,
 det løber vel rask og skaber ej Guld
 for os som er lønnet af Staten.
 Men taler aabent vi og ej i Løn,
 saa hører Staten nok en Gang vor Bøn.

Gid vor Forening — det ønsker vi —
 for Alvor maa aabne vort Øje,
 at al Tid vi vil staa hinanden bi
 som Værn i vort Slid og vor Møje . . .
 det blive saa — og vor Forening ska'
 nu ha' et rigtigt dundrende Hurra!

95.

Mel.: Frem, Bondemand, frem.

Vi vandred' har nu i mange Aar
 i Trældom og Nød

og bar med Taalmod de trange Kaar,
 man frækt stadig os bød;
 men nu vi sammen i Fylking staa
 og byde Fjenderne Trods.
 : Ej længere vil vi paa Naade gaa,
 nej, nu er det os. :

Vi saa' Kolonnerne rykke frem,
 som Fortrop at gaa;
 snart Hovedstyrken skal følge dem
 i Kampen for de Smaa:
 med Bannermærket højt løftet, vil
 vi lig den skummende Fos,
 : fremstyrte, bortskylle med Raab dertil:
 Ha! Nu er det os! :

Da rettes skal mangel kroget Ryg
 og Øjet faa Glans;
 naar vi befri's for det haarde Tryk,
 det skal gaa som til Dans;
 da le vi ad Trusler om Dit og Dat,
 ad Dommer. Ret og Profos,
 : til Dag skal blive vor Trældoms Nat,
 thi saa er det os! :

Ja, Kammerater! Det er saa let
 at dvaske i Ro;
 men Tiden fordrer: „Pligt kræver Ret“,
 derfor kæmper vi jo.
 Fremad da, frem mod den stærke Magt
 med Faner, Train og med Tros!
 : Hvor Ret og Sandhed staar paa Vagt,
 ja, da er det os! :

Harald Jensen.

96.

Mel.: Den Gang jeg drog af Sted.

Naar Toget skal af Sted,
 naar Toget skal af Sted,
 sa er vi alle med,
 ja, saa er vi alle med:
 Ham, som ved Ledet staar,
 ham, som paa Klokken slaar —

der er jo kun lidt Forskel paa den Løn, de tvende
faar.

Og ham, som ved Kupéen Billetten gi'r sit Klip,
vi li'saa lidt undvære som Ministren — stivet Flip.
For jeg vil altid staa som trofast Kammerat.

Hurra! Hurra! Hurra!

Om Banen den er klar,
om Banen den er klar,
derpaa Forstand vi har,
ja, derpaa Forstand vi har.
Bli'r vi af Modstand mødt,
vi staa paa Posten støt,

men slaar dog om Signalet, saa det tydelig viser
— rødt!

Forsigtighed vi lærte er Borgmester-Dyd,
Forandring er ej altid en Trafikministers Fryd.
Og derfor enig staa vi Banemænd nu maa.

Hurra! Hurra! Hurra!

Vi Pligter har ej faa,
vi Pligter har ej faa,
de fleste er ej smaa,
nej, de fleste er ej smaa,
men hvad jeg kalder slemt:
vor Ret den har man glemt!

Ja, muligvis den sidder mellem Venstre, Højre
klemt.

Vi ofte til Rigsdagen har sendt en ydmyg Bøn —
hvad hjalp det; kun man vrøvlet har om Tillæg til
vor Løn.

Derfor hver Mand maa staa som trofast Kammerat!

Hurra! Hurra! Hurra!

A. Petersen.

97.

Mel.: I Flugt gaar Tiden.

Vi ønsker ikke Guld og grønne Skove,
vi ønsker ikke Storhed eller Magt,
vi ønsker ej paa Edderdun at sove,
ej Middagsfester fuld af Stads og Pragt.
Vi ønsker kun en Løn, der kan os føde,
saa vi kan følge Kravet for vor Tid,
vi ønsker ej i Kampen at forbløde,
en ussel Alderdom i Slæb og Slid.

Vi ønsker ikke stille at forsumpe,
vi ønsker Interessen for os vakt,
ej længere vi vil os lade lumpe,
men ønsker Frugt af det, vi har frembragt.
Vi ønsker Standen holdes skal i Ære,
at ej de Andre bag vor Ryg skal le.
Vi ønsker kun som Mennesker at være,
vi ønsker, at Forbedring snart maa ske.

98.

Mel.: Jylland mellem tvende Have.

Hvis vor Stand vi frem skal bringe,
maa vi alle enig staa,
Vi, som frem paa Dampens Vinge
over Landet fare maa.
Enigheden den gør stærk;
det vi fremad vinder,
bli'r vort eget Værk.

Ej paa „Højre“ kan vi stole,
„Venstre“ tidt og ofte sveg;
lært vi har i Livets Skole
nu at lege anden Leg.
Afvist blev saa mangan Bøn;
staa vi alle enig,
hæves nok vor Løn.

Om et Mærke vi os samle,
det er Skik fra Fædres Tid,
og vi alle, unge, gamle,
til vort Forbund sætter Lid.
Kræv din Ret og gør din Pligt;
skal der fremad vindes
aldrig Fanen svigt.

Endnu Sløret Fanen dækker;
er den blaa — hvad eller rød?
Ej dens Farve os forskrækker;
aldrig nogen for fortrød,
at de kæmped' for en Sag
under Friheds Mærke —
Broderskabets Flag!

A. Petersen.

Mel.: Langt højere Bjærg.

Naar Skoven ved Midsommertid staa saa grøn,
naar Bøgen sit Løvtag har bygget,
den knudrende Eg og den prangende Ron
i Sommerens Festdragt staa smykket,
da sætter den Banemand Hatten paa Sned
og jublende drager mod Skoven afsted.

Træt slænger ved Aften i Skuret han ind
sin Skovl og sin blankslidte Hakke,
og iler mod Hjemmet saa glad i sit Sind
han retter den bøjede Nakke,
støt staa han der ude ved Bomme og Led
i Regn og i Sol med Kasketten paa Sned.

Han fløjter en munter og rask Melodi,
mens Toget han skiller og samler,
han sværmer omkring som den travleste Bi,
mens Vognene tørner og ramler,
skønt aldrig han kender til Ro eller Fred,
han travler dog kækt med Kasketten paa Sned.

Han pudser, polerer det blankeste Staal
i Damphestens ædleste Dele,
hver Stempel og Aksel han renser med Taal,
saa straalende skinner det hele.
Ja vel bli'r han sikkert lidt snavset derved,
men altid han kækt har Kasketten paa Sned.

Han snor sig til daglig som fin Diplomat
blandt Publikums brogede Skare,
har altid en Spøg og sin Kliptang parat
og Hundrede Spørgsmaal at klare.
Mod Nord og mod Syd ruller rask han afsted
ved Gry og ved Kvæld med Kasketten paa Sned.

I Forbundet samles de Jernbanemænd
til Alvor saavel som til Gammen,
for længst de jo lærte at trække i Spænd
og følges i Trop alle sammen,
og hvis der er Fest straks med Hatten paa Sned
de alle tar jublende glade afsted.

Per Søwren.

Mel.: Langt højere Bjærg.

Vel mødt Kammerater! Velkommen hver Gæst,
her under de grønne Blade,
Naturen den indbyder alle til Fest,
vi derfor er muntre og glade.
I Fryd og i Gammen vi mødes i Dag,
til Fest og til Gæde — alt efter Behag.

Paa dette idylliske Sted vi i Dag
vil samles saa muntre og glade,
thi her kan vi boltre os efter Behag
i Skygge af Træernes Blade.
Ja, hvor kan vi tænke os noget saa skøn,
saa dejlig det ligger — og Skoven er grøn.

Derfor vi til Forbundets Fest møder frem,
i Dag her vi unge som gamle
i Dansen os svinger med Fynd og med Klem,
en saadan Fest os alle bør samle.
Mød frem her i Dag, da hver Jærnbmand,
Du andet Steds mere dig bedre ej kan.

I, som ved Leddet paa Linien mon staa,
og I, som Rangering udfører.
I, som med Vognsmørerhammeren gaa,
og I, som med Togene kører.
Mød frem under Forbundets Fane hver Mand,
I derved vil gavne og højne vor Stand.

Naar Forbundets Fest hen mod Slutningen naar,
og Retning mod Hjemmet vi tage,
da sikkert fra Damerne Støtte vi faar,
thi de os vil trofast ledsage.
Og derfor et Leve skal Damerne ha'
før Festen er Slut, og vi drager herfra.

Før Sangen er Slut, da et Leve vi maa
for Forbundet kraftigt istemme,
der trofast som Brødre vi samlet skal staa,
gid dette vi aldrig maa glemme.
Vi derfor begejstret og jublende da
for Forbundet raaber et kraftigt Hurra.

H. P. 28.

101.

Mel.: Der er et Land.

Jeg ved et Sted — det bedste tør jeg love,
 med Skov og Sø det ligger der saa smukt,
 mod Stranden ruller glad den lette Vove,
 og skønt det former sig med Bugt ved Bugt.
 Det Land jeg mindes er kun ganske lille,
 det lige fuldt os alle ta'r i Favn,
 hvor end vi farer om i Verden, ville
 vi aldrig glemme gamle Danmarks Navn.

Det bedste Sted vi finder her i Norden,
 er gamle Danmark, — som vi alle ved.
 Der gives heller ej et Folk paa Jorden,
 der til sit Land — som vi — har Kærlighed.
 Se, Skovens Træer, med eviggrønne Kroner.
 se, Markens Blomster breder ud sit Flor.
 Vi sjunger ud med jubelfyldte Toner:
 Der findes ej et Land som vort paa Jord.

Her under disse store gamle Bøge,
 som staaet har i mange, mange Aar,
 her vil i Dag vi Banemænd forsøge,
 om vi den Kunst at more os forstaaer.
 Dog tror jeg ej, at vi bør være bange;
 thi more os er hvad vi vil og kan,
 vi dette har erfaret mange Gange,
 Humør det har den danske Banemand.

I sluttet Kreds vi derfor os vil samle.
 vi Banemænd, og i vort Forbund staa,
 der samles skal de unge som de gamle,
 kun derigennem kan vi Maalet naa.
 Derfor da alle os, som er til Stede
 ved denne muntre Forbunds-Fest i Dag,
 i Kor vi raaber ud et kraftigt Leve
 for Organisationens gode Sag.

Før Festen slutter, Damerne vi takker,
 fordi de os ledsaget har her hen;
 vi haaber, naar mod Morgengry det lakker,
 de da vil os ledsage hjem igen.
 Til Slut vort Forbund vi dog ej vil glemme
 at takke for alt godt, vi har derfra.

derfor jeg beder alle at istemme
 et rungende og kraftigt, højt Hurra.

H. P. 28.

102.

Mel.: Paa Vossevangen.

Naar Himlen hvælver sig høj og blaa,
 og Solen straalder fra oven.
 Naar Lærken glad sine Triller slaa,
 og Livet vaagner i Skoven.
 Naar Somren staaer i festligt Skrud,
 vi stormer glade fra Byen ud.

Ja, tro kun mig,
 jeg siger dig,
 da fester Jernbanemanden.

Naar Vintrens Storme og Sne og Slud,
 og Regn og Rusk vi har døjet,
 naar Bøgeskoven saa springer ud,
 da er vi alle fornøjet.
 Da bli'r os Gaden for smaal og trang,
 til Skovs vi drage med frejdig Sang.

Ja, tro kun mig,
 jeg siger dig,
 da fester Jernbanemanden.

Naar Pinsetravlheden er forbi,
 og Grundlovsdagen er leden,
 før Københavnerne de faar fri,
 og bliver sendt ud paa Heden.
 Da passer Forbundet fint sit Snit,
 og Sommersolen den passer sit.

Ja, tro kun mig,
 jeg siger dig,
 da fester Jernbanemanden.

Naar Mutter pakket vor Madkurv har,
 og alt er pænt lagt til Rette,
 og Pengepung og Humør er klar,
 vi glad i Toget os sætte.
 Saa rulle vi ud til Skovens Hal.
 til Løstighed, Drikke, Mad og Bal.

Ja, tro kun mig,
 jeg siger dig,
 da fester Jernbanemanden.

Naar vi har tumlet os fri og glad,
 mens Solen støt gik sin Bane,
 og vi har spist vores Aftensmad,
 og fugtet rigelig vor Gane.
 Naar saa Musiken vort Øre naar,
 en rask Svingom vi til Slutning faar.

Ja, tro kun mig,
 jeg siger dig,
 saad'n fester Jernbanemanden.

Per Søwren.

103.

Mel.: Lilligt fløjter.

Den Gang gamle Danmarks Land og Riger
 end i fordums Dage mægtigt var,
 drog til Estland ud en vældig Kriger,
 Danmarks sejrende Kong Valdemar,
 da han faldt i Fjendens lumske Snarer,
 og da Kampen stod med Gny og Brag,
 Kongens sejersvante Helteskarer
 misted her sit gamle, kendte Flag.

Trods sit Tab dog kæmped Dansken modig,
 skønt de faa, de holdt dog trostigt ud,
 og mens Kampen rased vild og blodig,
 hist paa Højen Bispen bad til Gud;
 støttet af sin fromme Præsteskare
 laa han der og bad for dem, som stred,
 bad om Hjælp i denne Nød og Fare,
 og fra Himlen daled Fanen ned.

Stadig Fjenden friske Tropper sendte,
 snart de gennem vore Rækker brød,
 og som Dansken just til Flugt sig vendte,
 daled Fanen, og en Stemme lød:
 „Naar I højt vil denne Fane bære,
 skal I sejre! Det gav Dansken Mod,
 og med Modet fulgte Held og Ære, —
 snart paa Valen de med Sejren stod.

Saadan Sagnet om vor Fane melder,
 den, som siden kaldtes Dannebrog,
 og det skønne Eventyr fortæller
 hver en Moder for sin lille Pog.

Stolthed lyser ud af Drengens Øjne,
 naar han hører om vort gamle Flag,
 om, hvordan det daled fra det høje
 til det danske Folk paa Sejrens Dag.

Ogsaa vi er stolte af vor Fane,
 selvom ej den faldt fra Himlen ned,
 den skal føre os paa Kampens Bane,
 den skal samle os i Enighed;
 og naar Forbundshæren fremad rykke
 for at værne om de tusind Hjem,
 for at skabe mere Lys og Lykke,
 den til Sejren skal os vinke frem.

Som de gamle tapre Stammefædre
 hylde Flaget, før i Kamp de drog,
 ogsaa vi vil hylde højt og hædre
 dig, vor unge, skønne Dannebrog.
 Du gav Mod og Styrke til de svage,
 og din røde Dug med Korset hvid
 har endnu den Trolddomskraft tilbage,
 som du fik i længst forsvunden Tid.

Hil da dig, vort skønne Samlingsmærke,
 vort Symbol paa Enighedens Magt.
 Vi, som blev ved Sammenslutning stærke,
 vi om dig vil trofast holde Vagt.
 Altid vil vi holde dig i Ære,
 som vi ære vil vor gode Sag.
 Vaj da kækt, vi følge dig, vor kære,
 unge, skønne, stolte Forbundsflag.

Per Søwren.

104.

Mel.: Naar Vinteren rinder i Grøft og i Grav.

Vi véd, hvis der kaldes til Kamp for vor Stand,
 da kæmped i alle med Ære,
 og naar nu I møder fra By og fra Land,
 vi hilser jer alle, hver eneste Mand:
 Velkommen I alle skal være!

Vi véd, det var jer, som i Tiden en Gang
 til Samling saa kraftigt os maned.
 I tabte ej Modet, skønt Vejen var trang;

nej, frejdigt dog Samlingssignalerne klang:
Det er jer, som har Vejen os baned.

Vi véd, I vil hæve og højne vort Fag,
og gennem de skiftende Tider
I støt stod ved Roret i Storm eller Mag,
I aldrig har glemt vor retfærdige Sag,
aldrig glemt de, der savner og lider.

Vi véd, I vil helst ad Forhandlingens Vej
gaa fremad med List og med Læmpe,
men lige saa sikkert vi véd, du og jeg,
at skulde det glippe, da frygter I ej
for at bane jer Vej ved at kæmpe.

Vi véd, der er langt, før til Maalet vi naar,
og Modstand vi sikkert skal bryde,
men nu, da vi samlet og enige staar,
i Flok og i Følge dog fremad det gaar.
blot vi alle vort bedste vil yde.

Vel mødt til Kongres og velkommen enhver!
Paa gensidig Tillid vi bygge.
Vi véd, at I alle vort Forbund har kær,
og sikkert vi véd, I vil føre vor Hær
frem mod Maalet mod Lys og mod Lykke.

Per Søwren

105.

Mel.: Høje Nord, Friheds Hjem.

Paa vort Forbunds Fødselsdag,
her i disse lyse Sale
holdes Fest med Sang og Tale,
ung og gammel til Behag.
Det med Stolthed her kan siges,
at der i hver Tanke bor
Ønsker om, at det maa blive stærk og stor.

Skal vort Forbund gøre Gavn
maa enhver sit Ansvar føle,
aldrig med sit Forsvar nøle
for at værne Standens Navn.
Da kan onde Tunger bindes,
og fuldbyrdet er dit Værk,
føle vil vi da, at Enighed gør stærk.

Nye Tanker og Kritik,
her som i enhver Forening
brydes Ord og brydes Mening
om den rette Vej vi gik.
Vi det fri Ord kan hylde
uden onde Tanker i.
Det maa Fremtidsløst blive, haaber vi.

Lyse Haab, beskæm os ej,
men i Styrke Du tiltage,
farverigt nu alle Dage
vel os følge paa vor Vej.
Al vor Mismod skal du kue,
Sorger aldrig fæste Bo,
glad i Ungdom, Alderdom, i Fred og Ro.

Nu vi skuer dristig frem
samles her om gode Minder,
glædes ved de fagre Kvinder,
der er Sjælen i vort Hjem.
Som i Medgang og i Modgang
giver Ord og Tanke Vægt,
baner med os Vejen for den næste Slægt.
Mylius.

106.

Mel.: Langt højere Bjerge.

Se Regnen den siver ustandselig ned,
i Strømme fra Skyernes Sluser,
saa Træernes Blade de gulnes derved, —
og Efteraarsstormen den suser.
Og Dagen den kortes, og Natten bli'r lang,
ja, al Ting forstummer — selv Fuglenes Sang.

Nu Som'ren den er ved at gaa paa Retur,
og Vinteren melder sit Komme,
vi samles ej kan i den skønne Natur —
for den Gang den Tid nu er omme.
Vi derfor i Bygningen her holder Fest,
trods Sne og trods Kulde og Blæts af Nordvest.

Vi derfor i Aften vil møde hver Mand
og feste til Forbundets Ære;
vi andet Steds mere os bedre ej kan,

vi derom vel enig kan være.
Saa lad os da lystig i Dansen ta' fat
i hele den lange, velsignede Nat.

I Aftenens Løb vil vor Gane bli' tør,
men Raad vi for dette nok finder;
thi væde den flittig og godt vi jo bør,
en „Stjerne“ saa herligt kan lindre.
Vi derfor ret ofte vil tømme vort Glas,
for at vi kan føle os rigtig tilpas.

Naar Natten den lider og hjemad vi skal,
da kan det saa ofte jo hænde,
at Fortovet da er saa underlig smal,
og daarlig vi Gaden kan kende.
Det trøster os da, at vi Mutter har med,
thi hun kan os styre og lede paa Vej.

Vi derfor i Aften, før vi gaar herfra,
et Leve vil Damerne give;
jeg tror, naar vi raaber et rigtigt Hurra,
de for os saa glade vil blive.
Langt bedre en Tillid vi til dem da faar,
naar Festen er Slut, og naar hjemad vi gaar.

Til Slut vi til Forbundets Ære da vil
begejstret et Leve udbringe,
i Forbundets Rækker der hører vi til,
vi derfra ej lader os tvinge.
Og derfor vi kraftigt vil raabe i Kor:
Vort Forbund det leve og vokse sig stor!

H. P. 28.

Register.

Nr.	Julesalmer.	Side
2.	Det kimer nu til Julefest.....	3
1.	Glade Jul	3
3.	Her komme, Jesus, dine Smaa	4
4.	Julen har bragt velsignet Bud	5
Julesange.		
9.	Atter Kirkeklokken lyder.....	10
5.	Højt fra Træets grønne Top.....	6
11.	I Aften vi samles til Forbunds Fest.....	12
12.	Naar Vinterstormen brummer.....	14
6.	Nu har vi Jul igen.....	7
8.	Ved Vintertid, naar Storm og Kulde krydser	9
10.	Ved Vinter, naar Isen kan bære	11
7.	Vi kender et Sted, og vi ved, der er bedst	8
Aftensange.		
13.	Dagen gaar med raske Fjed	15
14.	Fred hviler over Land og By.....	15
15.	Naar Solen ganger til Hvile	16
Foraarssange.		
17.	Jeg elsker de grønne Lunde.....	18
18.	Naar Vinteren rinder i Grøft og i Grav ...	19
16.	Velkommen, Lærkelil.....	17
19.	Vi elske vort Land	20
Fædrelandssange.		
26.	Brat af Slaget rammet	25

Nr.		Side
23.	Der er et Land, dets Sted er mod Norden .	23
22.	Der er et yndigt Land	22
34.	De vog dem, vi grov dem	32
35.	Du gamla, du friska	33
25.	Høje Nord, Friheds Hjem	25
21.	I Danmark er jeg født	21
36.	Ja, vi elsker dette Landet	33
32.	Jeg vil værge mit Land	31
30.	Jylland mellem tvende Have	30
33.	Kongernes Konge! ene du kan	32
24.	Langt højere Bjerger	24
31.	Længe var Nordens	30
27.	Mens Nordhavet bruser	27
40.	Mit Fødeland er Lyngens brune Land	37
38.	Perle paa Havets glinsende Vove	36
29.	Rosen blusser alt i Danas Have	28
39.	Sjælland, Sjælland med Skov	36
37.	Unge Genbyrds Liv i Norden	35
20.	Vort Land, vort Land	21
28.	Vort Modersmaal er dejligt	27

Blandede Sange.

72.	Aarene svinder, Ryggen den bøjes	68
77.	Anna var i Anders kær	72
48.	Danmarks Ungdom	44
50.	Der er et Ord, som ingen Mand	46
54.	Der, hvor vi stred og sang	50
64.	Det hørtes sige, da vi fik Fred	61
76.	Det var en Aften i Tivoli	71
42.	Droslen slog i Skov	38
75.	Ej spørges om Kvinden	70
52.	Er Lyset for de lærde blot	47
60.	Et jævnt og muntret, virksomt Liv	57
45.	Flyv Fugl! flyv over Furesøens Vove	41
49.	Flyv højt, vor Sang	45
51.	„Fremad!“ er Verdens vilde Røst	47
53.	Frihed er det bedste Ord	49
73.	Gammel Sæd og Skik i Nord	69
67.	Han Ole bor paa Heden	63
65.	Helt tungt han Foden	62
44.	Hvad synger du om	39
68.	Jeg er en simpel Bondemand	64
71.	Jeg elsker den gamle, den vaklende Rønne	67

Nr.		Side
41.	Jeg har baaret Lærkens Vinge	37
55.	Jeg rutter med Glædens og Haabets	51
70.	Jeg saa ham som Barn	66
59.	Junkerspiren kaster stolt med Nakken	56
66.	Jyden han er stærk	63
78.	Lad andre kun synge	73
43.	Lifligt fløjte Vælsklands	39
63.	Lær mig Nattens Stjerne	60
58.	Løft dit Hoved, du raske Gut	55
79.	Med Pølseryg og Istervom	74
62.	Nu Tak for alt	59
56.	Paa det jævne! Paa det jævne	52
47.	Se Norges Blomsterdal	43
69.	Sig nærmer Tiden, da jeg maa væk	65
46.	Takt, Takt, pas paa Takten	42
61.	Undrer mig paa	57
57.	Vi fik ej under Tidernes Tryk	53
74.	Vi har sagt det saa tidt	70

Jernbanesange.

80.	Alle Mand paa Vagten	75
103.	Den Gang gamle Danmark	96
86.	Djærve Mænd ved Statens Baner	80
98.	Hvis vor Stand vi frem skal bringe	91
93.	I Flugt gaar Tiden	86
88.	Ja, skal jeg synge	82
101.	Jeg ved et Sted	94
81.	Kolleger! Nu en Vise vil vi sjunge	76
94.	Kun sjældent det hænder	87
83.	Med Vingehjul som Kendetegn	78
89.	Mens om Guld i store	84
90.	Mød frem, Kammerater	85
102.	Naar Himlen hvælver	95
99.	Naar Skoven ved Midsommertid	92
96.	Naar Toget skal af Sted	89
105.	Paa vort Forbunds Fødselsdag	98
91.	Saa vaagn da op	85
82.	Se ind i en Togmands Verden	77
106.	Se Regnen den siver	99
85.	Til hver Dag man ruller fra	79
84.	Toget hastig fremad iler	78
92.	Tænk paa Datter, Søn	86
100.	Vel mødt, Kammerater	93

Nr.		Side
87.	Vi Banemænd, vi bane maa.....	81
95.	Vi vandret har nu i mange Aar.....	88
104.	Vi véd, hvis der kaldes til Kamp.....	97
97.	Vi ønsker ikke Guld.....	90

Partier fra Frejer

BREVKORT

Correspondance.

Adresse.

Hjertelig til
lykke paa din
Fødselsdag ønskes
af din Moder

Karoline Pedersen Frejer